

Universitätsbibliothek Paderborn

Unius Necessarii pars ...

Appendix Unius Necessarii, Summatim recolligens - firmissime
constabiliens, explicatam in toto illo opere in deo vivendi rationem.
Copioso totius operis, & memorabilium in eo rerum indice ad calcem
adjecto ; Italice primo vulgatum [et] Latine nunc redditum

Rogacci, Benedetto

Pragae, 1721

Index Rerum Memorabilium, Quæ in toto Unius Necessarii opere, hoc est,
tribus ejus partibus, & Appendice, continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54520)

INDEX

RERUM MEMORABILIUM,
Quæ in toto Unius Necessarii
opere, hoc est, tribus ejus par-
tibus, & Appendice, con-
tinentur.

*Ubi litera P. Partem, A. Appendicem,
c. caput, n. numerum, non quidem pagi-
narum, sed partium, in quas singula ca-
pita dividuntur.*

A.

Abstinentiæ in victu certam regulam statui de-
bere, quæ nunquam prætereatur. A. c. 7. n. 5.
Acediæ torpor quomodo excuti debeat. A. c. 10. n. 6.

Vide etiam Tædium. Ignavia.

*Actuum bonorum stabilior, & crebrior exercitatio est,
cum ex certa destinatione animi, quam cum ex
mero habitu suscipitur, demptis quibusdam ex-
traordinariæ virtutis hominibus, quorum actus
perfectiores sunt, quando cum minori animad-
versione fiunt, quique, ad rectè agendum, alienis
institutionibus, & hortamentis non egent. P. 3.
c. 16. n. 1. Vid. etiam, Opera honesta.*

*Adrastus ultro se occidit, quòd imprudens necem
intulisset sui hospitis filio. Idémque fecit miles
Roma-*

Roma-

I N D E X

- Romanus, cum cognovisset adversarium, quem occiderat, fratrem suum esse. P. 2. c. 27. n. 6.
- F. Aegidius, audiens nominari paradysum, extra sensus rapitur. P. 2. c. 5. n. 17.
- Aër, cur ferè tranquillior meridie, & noctis medio. P. 2. c. 32. n. 8.
- Ærumnæ interiores servorum DEI, putà: tentationes, difficultates in orando, & rectè agendo &c. num desiderari debeant, ad plus patiendum pro DEO. P. 3. c. 31. & 32.
- Æstimatio DEI super omnia fundamentum est totius Perfectionis. A. c. 2. n. 2. 3. & P. 2. c. 2. n. 4. Pauci illam habent practicam, & assidue presentem. Ib. Modus eam concipiendi, & fovendi. n. 5. 6. 7. Non solùm DEUS æstimari debet super omnia, verùm etiam, quæcunque ad DEUM pertinent, super omnia, quæ ad alios pertinent. c. 3. n. 1.
- Æternitas nostræ mentis captum excedit, quæque illius propria sit notio. P. 1. c. 14. n. 1. 2. 3. Non potest perfecta reperiri in ulla re creata. n. 19.
- Æternitas ex parte futuri temporis unde nobis videatur minùs captu difficilis, quàm quæ præcessit. Ib. n. 12.
- Æternitas DEI exprimitur in sacris literis. Ib. n. 4. Demonstratur ratione. n. 5. 6. 7. Ethnicorum Sapientium testimoniis comprobatur. n. 8. Non ideo minus

R E R U M.

minùs firmiter à nobis credenda est, quia illam nequimus percipere. n. 9. 10. 11. Quàm sit mirabilis. n. 12. Quantum admirationis, & reverentiae DEO conciliet. n. 13. Quantum respectu illius crescat divinae Essentiae beatitudo, & perfectio. n. 14. 15. Quantum submissionis, & reverentiae erga DEUM excitare in nostris mentibus debeat, si fluentem, ac brevissimum mortalis nostri avi cursum cum ea comparemus. n. 20. 21. 22.

Affectus vehementes impellunt ad loquendum de suo objecto. p. 2. c. 20, n. 1. & loquendum incitatè, atque ardentè. n. 5. Pravi cognitionem DEI impediunt. p. 1. c. 6. n. 1. 2. & seq. Affectus erga res terrenas minuit amorem divinum. p. 3. c. 10. n. 5. 7. 8. 9. 11. 12. 13. & c. 18. n. 1. 2. 3. & c. Inquinat, perturbâtque animum. c. 10. n. 10. Volenti perfectè DEUM amare exturbandus omnino è corde est. n. 5. 6. 9. & A. c. 2. n. 4. 5. 6. & c. Non potest, quamdiu in terris vivimus, funditus extirpari. p. 3. c. 1. n. 8. c. 10. n. 14. c. 20. n. 6. 7. 8. c. 22. n. 9. Artes ad extinguendum eum utiles. e. 18. n. 8. Nascitur ab aestimatione bonorum praesentium, perque eorundem contemptum extinguitur. c. 19. n. 1. Efficacior tamen ratio extinguendi illum est, operari semper contra ejus instinctum. c. 29. n. 2. 4. 9. 10. Ad hujusmodi rationem usurpandam nos impellit amor divinus.

T

n. 1.

I N D E X

n. 1. 11. Eandem nobis Christus suâ doctrinâ, subque exemplo commendavit. n. 2. 3. Absque tali ratione aboleri nequit. n. 6. 7. Vide etiam amor bonorum presentium, & mortificatio.
Agricola imperitus suas vites, putationis gratiâ, solo tenus succidit. p. 3. c. 32. n. 3.
Agrippina Neronis Mater non renuit occidi, dummodo filius regnaret. p. 1. c. 23. n. 6.
Alexander Macedo, quid responderit civitati Asiæ dimidiam regionis suæ partem ipsi offerenti. p. 1. c. 3. n. 6. Non patitur, nisi à præstantissimis artificibus, sui imaginem exprimi. c. 12. n. 8. In donando, non, quid alios deceat accipere, sed quid se dare, intuetur. c. 23. n. 9.
Amicitia existere, nisi inter æquales, nequit. p. 2. c. 4. n. 1. Quanti pretii bonum sit. n. 3. Efficit, ut amicus gaudeat de amico cogitare. c. 16. n. 5. & multò magis eum presentem habere. c. 17. n. 1. ut de illo sæpe, & libenter loquatur. c. 20. n. 1. 4. ut de illius bonis lætetur, tanquam si sua essent. c. 25. n. 1. ut eadem illi optet, ac pro viribus conferat. c. 26. n. 1. ut ab eo redamari, & placere illi studeat. c. 30. n. 1. ut omnia cum eo communia habeat. c. 31. n. 1. ut eadem, quæ ille, nolit, ac velit. c. 32. n. 1. ut inimicos ejus oderit. p. 3. c. 10. n. 6. ut, quæ ad illum pertinent, & chara illi sunt, amet. c. 13. n. 1. Memoranda amoris

R E R U M.

erga amicos exempla. p. 2. c. 27. n. 6. c. 31. n. 9. p. 3. c. 2. n. 5. & c. 5. n. 3.

Amicitia cum DEO quantum nostram conditionem excedat. p. 2. c. 4. n. 1. 2. Quantum humanis quibusvis amicitis sit potior. n. 3. 4. 5. Neque illius pretium minuitur, quia commune est plurimis, & possibile omnibus bonum. n. 6. 7. Justus quisque illius aestimator debet tum in se, tum in aliis ante omnia seu fortunæ, seu naturæ ornamenta illam ponere. n. 8. 9. Debet præterea, si illius particeps sit, sensus, & mores ipsi consentaneos, hoc est, plus quam mortales, humanosque sumere. n. 10. nec non obstupescere de tam exigua in plevisque hominum conservandæ illius cura. n. 11. ac certissimam demum voluntatem habere, nullo eam pacto amittendi. n. 12. Ejus jactura majorem vim habet inhibendi à peccato, quam inferorum timor. Ibid.

Amor tantò est validior, quantò minùs dividitur. p. 3. c. 10. n. 7. Nequit esse otiosus. p. 3. c. 1. n. 1. Indesessum in operando hominem reddit. p. 3. c. 1. n. 2. Non recusat labores, nec terretur periculis. p. 3. c. 1. n. 1. 2. 3. Ex eo alii omnes affectus, actusque hominis oriuntur. p. 2. c. 8. n. 1. 2. 3. 4. 5. Qualis ipse est, talem hominem reddit. n. 1. In quo propriè consistat, quatenus est affectus specialis ab aliis distinctus. n. 6. Est simplex,

I N D E X

plex, & liber, nec patiens regulis, & artificiosis
 ad actus suos dirigi. p. 2. c. 18. n. 19. 20. Im-
 pellit ad cogitandum de re amata. c. 16. n. 5. &
 ad loquendum de eadem. c. 20. n. 1. 4. Potest
 concipi erga nunquam visos. p. 1. c. 29. n. 9. Ma-
 jorem vim habet movendi animos, quam timor.
 p. 2. c. 28. n. 3. Debet esse ordinatus. p. 3. c. 2.
 n. 1. Cum est vehemens erga aliquid, abstra-
 hit mentem ab aliis objectis. p. 3. c. 10. n. 7. Di-
 viditur in amorem amicitiae absolutae, gratitudi-
 nis, & concupiscentiae. p. 2. c. 7. n. 1. Item in
 aestimativum, & sensibilem. p. 3. c. 3. n. 1. A-
 mor unius rei impellit ad amanda omnia, quae ad
 illam pertinent, eique sunt affinia. p. 3. c. 12. n. 1.
 Amor DEI erga nos quam sit antiquus, & conti-
 nuus. p. 1. c. 23. n. 2. Quam mirabilis in tole-
 rantia nostrarum offensarum. c. 24. n. 7. 8. 9.
 Quam sollicitus de nostra salute. n. 14. Quanto
 plus aestimationis mereatur tum respectu ipsius tan-
 ti Domini, & nullo indigentis, tum respectu no-
 strae indignitatis, n. 15. 16. 17. 18. Vide etiam
 DEUS. Beneficentia, & charitas DEI. Noster
 erga DEUM secundum diversas species: nempe
 alius amicitiae, alius concupiscentiae. p. 2. c. 7. n. 1.
 alius aestimativus, alius sensibilis. p. 3. c. 3. n. 1.
 Alius abstractus ab omni specie creata, inque sola
 absoluta essentia DEI haerens; & alius plura si-
 mul

R E R U M

mul alia cum ipso ipsius causâ respiciens. p. 3. c. 33. n. 6. & sequ. Amor noster erga DEUM secundum causas, quas habet tendendi in illum: cuiusmodi sunt primò incomparabilis ejus præstantia. p. 2. c. 7. n. 2. 3. Præterea ineffabilis charitas, & beneficentia erga nos. n. 4. 5. Demum quia ille est summum nostrum bonum, neque alterius cuiusquam boni amor potest æquè nos nobilitare, locupletare, & explere. n. 6. 7. 8. 9. Quantam vim habeat, ad integerrimum, flagrantissimumque amorem illius excitandum, concipere illum sub ratione infinitæ pulchritudinis. p. 1. c. 27. n. 6. c. 29. n. 13. & sequ. Amor erga DEUM, secundum utilitates, quas homini affert. Nam evehit ad altissimum decus vel abjectissima opera ex impulsu suo facta. p. 3. c. 17. n. 11. Efficaciùs nos impellit ad rectè agendum, quàm nostri ipsorum amor. n. 9. Urget ad magna quæque efficienda. p. 3. c. 1. n. 3. 4. Vide etiam conjunctio cum DEO. Vita prorsus ex DEO. Amor erga DEUM, secundum suam vim, & mensuram debet esse validior quibusque aliis amoribus. p. 3. c. 1. n. 5. 6. Debet præferre increatum suum objectum quibuscunque aliis. c. 2. n. 1. 2. adè ut DEUM plùs amemus, quàm quavis bona utilia. n. 3. 4. 5. plùs quàm personas omnes nobis charas. n. 6. plùs etiam nobismet ipsis. n.

I N D E X

7. 8. 9. 10. Neque sat est amare DEUM quomocunque plus nobis, sed plus summo cum excessu. c. 3. n. 2. 3. Tres gradus prædicti excessus. n. 4. 5. Quinam sit primus gradus. n. 6. 7. 8. Quinam secundus. c. 4. Quinam tertius, & supremus. c. 5. Amor erga DEUM secundum integritatem, & plenitudinem debet esse purus, & sine consortio amoris terreni. p. 3. c. 1. n. 7. c. 10. & 11. n. 1. Quam conveniens sit, ut sedulam omnes amorem perfectio operam demus. p. 3. c. 34. n. 9. 10. Amor erga DEUM secundum nonnullas suas proprietates. Non est contentus meris affectibus, sed incitat ad faciendam, & patiendam fortia pro DEO. p. 3. c. 1. n. 1. 2. 3. 4. 5. Non excludit omnem methodum in exercitio orationis, & consuetudinis cum DEO. p. 2. c. 18. n. 19. 20. Impellit ad loquendum de DEO. c. 20. n. 2. 3. & c. reddens in hoc faciendo eloquentes etiam idiotas. n. 12. Affert solatium anime ex memoria, sed & mœrorem ex absentia DEI. c. 21. n. 1. Incitat ad desiderandam, & promovendam omni studio DEI gloriam. c. 26. n. 2. 3. Acerrimo dolore animam afficit, culparum causâ, quibus eum offendit. c. 27. Excitat in anima summum peccati horrorem, atque odium. c. 28. n. 1. Efficacius retinet à peccando, quam inferorum timor. n. 2. 3. & c. Reddit hominem sollicito.

R E R U M.

*citum vitandi omnem culpæ maculam, ut oculis
 DEI gratior appareat. c. 30. Facit, ut idem
 plenum sui, ac rerum suarum omnium DEO ar-
 bitrium relinquat, & DEI vires vicissim tanquam
 suas spectet: omnia se in illo posse existimans,
 imò plùs gaudens, ab eo subsidia in quoscunque u-
 sus accipere, quàm si ea per se haberet. c. 31. Fa-
 cit, ut velimus, quidquid vult DEUS. c. 32. n. 1.
 11. 12. 13. Quamvis sit principium sufficiens ad
 proprios quosque suos actus per sese exercendos;
 novam tamen vim ad id accipit à consideratione,
 & alienis hortatibus. c. 8. n. 7. 8. 9. & c. 16. n. 1.
 Ad eum excitandum, fovendúmque plùs confert,
 familiariter, quàm timidè cum DEO agere. c. 9.
 n. 5. In eo præcipuè DEI famulatus consistit. n.
 4. Ignotus ethnicis Sapientibus fuit. p. 3. c. 2. n.
 10. Debet esse non solùm paratus ad exequendam
 voluntatem DEI, ubicunque illa apparet, sed &
 sollicitus ad investigandam, dum latet. c. 6. n. 1.
 2. 3. Impellit nos, ut amemus, illius causâ, quas-
 cunque personas ab eo amatas. c. 12. Non ad-
 versatur legitimo hominis erga se ipsum, & vera
 bona amori, imò hæc quæri à nobis vult. c. 17. &
 c. 33. Nonnunquam est major cognitione, ex
 qua oritur. p. 1. c. 30. n. 5. Excellentior naturâ
 est, cum unum tantummodo DEUM, quàm cum
 aliquid simul creatum intuetur. p. 3. c. 11. n. 9.*

I N D E X

10. & c. 33. n. 8. Non potest tamen in terris, nec, si posset, deberet, ita semper à creata omni specie avulsus in DEO uno continenter hærere, c. 33. n. 6. 7. 8. 9.

Amor Cœlitum erga DEUM quàm sit perfectus. p. 1. c. 29. n. 7. 8.

Amor honorum præsentium sinè ullo DEI respectu species quædam idololatriæ est. p. 3. c. 10. n. 4. Vide etiam, Affectus erga res terrenas. Amor rerum creatarum DEI causâ non adversatur amori divino, neque animam deprimit. p. 3. c. 11. n. 1. 2. 3. Modus referendi earum amorem ad DEUM. n. 4. 5. 6. 7. Facile evenit, ut videantur amari propter DEUM, & tamen propter se amentur. n. 8. Aliquando amare illas propter DEUM perfectior, majorisque meriti actus est, quàm Deum unum amare. n. 2. 10. Ut purè propter Deum amentur, conducit multùm morari, quàm diutissimè fas est, in absoluto unius DEI amore. n. 9. 10. & c. 33. n. 8. 9. Amor erga proximos sequitur necessariò ex amore erga DEUM. p. 3. c. 13. n. 1. 2. & c. Perfecta ejus praxis. n. 7. 8. & c. Debet esse supernaturalis, & omnes ad unum homines etiam immerentes complecti. n. 14. 16. Utilissimus ad obtinenda quævis DEI dona. n. 5. memoranda ejus exempla. c. 14. Amor erga inimicos proprium est charitatis divinæ actus. p. 3. c.

R E R U M.

15. n. 1. Imò inter illius actus maximè excel-
 lens. n. 4. Per eum DEO similes, ejúsque filii e-
 vadimus. n. 3. Varia inimicorum genera, quæ
 complectenda illo sunt. n. 5. Quàm ardens esse
 debeat. n. 6. Quantum incitamenti ad eum no-
 bis suggerat amor Christi erga suos hostes, & de-
 siderium, ut se in eo imitemur. n. 7. 8. 15. Ar-
 tes, quæ usui esse possunt ad eum placidum, hi-
 larémque conservandum in quovis offensarum ge-
 nere. n. 9. 10. &c. Exempla perfectæ mansue-
 tudinis, & charitatis in quibuslibet tolerandis in-
 juriis, imò etiam in bene merendo de earum au-
 thoribus. c. 16. & c. 15. n. 14. Amor erga
 nos ipsos naturæ lege nobis præscribitur, ideóque
 justissimus. p. 3. c. 17. n. 1. dummodo sit rectus.
 n. 2. In quo consistat illius rectitudo. n. 3. Mo-
 dus eo rite utendi erga corpus. n. 4. & sequ. us-
 que ad 15. & erga animam. n. 15. 16. 17. Non
 est præter rationem, sed huic maximè congruens,
 amare se DEI potius, quàm sui gratiâ. n. 16. A-
 mor nostri ipsorum non est prima amandi regula,
 sed amor erga DEUM. c. 2. n. 8. 9. Amor pro-
 prius est amor nostri, sed perversus, & divino a-
 mori contrarius. p. 3. c. 17. n. 2. c. 18. n. 1. 2.
 7. & c. 31. n. 10. Videri nobis facit meliora, quæ
 jucundiora sunt. c. 6. n. 7. c. 7. n. 5. Amor na-
 turalis erga proprium corpus nunquam extingui

I N D E X

- penitus potest, p. 3. c. 22. n. 9. Amor naturalis
vehemens erga particularem quampiam perso-
nam noxius animæ est. A. c. 4. n. 3. Amor alio-
rum erga nos cur nobis placeat. p. 3. c. 28. n. 2.
Nocet animæ illi adharere. n. 8. 9. Vitandus
ex amore DEI est. Ib. & c. 29. n. 17. Modus eum
declinandi. c. 29. n. 18. & A. c. 4. n. 4. Amor
DEI, & amor mundi invicem sibi adversantur,
neque possunt simul in eodem corde copulari. p. 3.
c. 10. n. 5.
- Anacreon restituit Polycrati talentum auri ab eo sibi
donatum, quia præ importunis illius curis dormire
nequivit. p. 3. c. 19. n. 3.
- Anaxagoras profiteretur, cæli contemplandi causâ
natum se esse. p. 1. c. 3. n. 4.
- B. Angela de Fulgino, quantum solatii, & oblecta-
menti caperet ex consideratione judiciorum DEI.
p. 2. c. 12. n. 18.
- Angelorum innumerabilis multitudo. p. 1. c. 21. n. 4.
- Anomæi hæretici perfectam DEI comprehensio-
nem sibi arrogabant. p. 1. c. 16. n. 3.
- Antiochus Rex à gravi morbo coactus de sua conditi-
one humilius sentire. p. 1. c. 22. n. 20. Nimitis
ejus tristitia, de eventu suis votis contrario. p. 3.
c. 19. n. 9.
- Antiquitas pretium, & venerationem rebus conciliat.
p. 1. c. 14. n. 13.

D. An

R E R U M.

D. Antonius Abbas rerum universitatem Bibliothecæ locò habet. p. 1. c. 10. n. 1.

Antonius Panormitanus, quo pacto virtutem lucidiorē sole esse, rusticano homini demonstravit. p. 1. c. 27. n. 18.

D. Antonius Patavinus peculiaris reverentiæ signa homini nefario exhibet, eò quòd divinitus cognovisset, eum aliquando Martyrem fore. p. 3. c. 27. n. 6.

Aristotelis dictum de interrogante, cur pulchra delectent? p. 1. c. 27. n. 5.

Aspis, quàm se gratam suo nutritio exhibuerit. p. 2. c. 7. n. 4.

Assuetudo sensim familiaria, & innocua homini reddit, quæ prius experiebatur molesta. p. 3. c. 23. n. 5. Vide etiam habitus.

Athei pejores ipsomet cacodæmone. p. 1. c. 13. n. 10.

Athenienses proponebant filiis diversarum instrumenta artium, cognituri, ad quam earum peculiari naturæ instinctu ferrentur. p. 2. c. 15. n. 5.

Atomi. Vide, Universum.

B.

S. Basiliius flammeam visus linguam in ore habere. p. 2. c. 20. n. 5. Minus animo afficitur erga honorem Pontificiæ suæ dignitatis, quàm Eremita, à quo

I N D E X

quo despectus fuerat, erga tugurii sui felem. p. 3.
c. 20. n. 5.

Beatitudo infinita, qua DEUS fruitur in se ipso,
quantam gaudii afferat animæ ipsum amanti. p.
2. c. 25. n. 2. Modus, quo uti debemus, ad ex-
citandum in nobis id gaudium. n. 3. 4. 5. 6. 7.
Quàm conveniens sit illo affici. n. 8. 9.

Beatitudo cælestis. Vide, visio DEI. Gaudium beato-
rum Cælitum.

Beneficentia DEI erga nos. p. 1. c. 23. Longissima,
quia secundum voluntatem æterna, principii que
expers, neque ullo dein tempore intermissa. n. 2.
Latissima insuper, quia innumera omnis generis
bona complectens. n. 3. Qualis sunt primò no-
strum esse, ab eo potius, quàm à terrenis parenti-
bus nobis collatum. n. 4. Et collatum, præfere-
do nos infinitis aliis hominibus, quos nostri loco
potuisset creare. n. 5. idque, licet tunc prospice-
ret, quàm ingrati suæ munificentie essemus futu-
ri n. 6. Quod munus toties iterum largiri nobis
pergit, quot momenta sunt temporis, quibus nos
conservat. n. 7. opem quoque interim præsentis
virtute sua nobis ferens, ad quoscunque actus no-
stros vitales. n. 8. Quin præter nostrum esse to-
tam itèm nobis hanc rerum sensibilium universi-
tatem donavit. n. 9. 10. 11. Neque his conten-
tus, eâ mundum providentiâ disponit, ut cæteri
qui-

R E R U M.

quique homines, quanquam nil de nobis cogitan-
 tes, nostris usibus serviant. n. 12. Imò ipsismet
 Angelus nostri, & rerum nostrarum custodiam
 demandavit. n. 13. Neque his beneficiis quid-
 quam pretii decedit, quia humano generi uni-
 verso sunt communia. n. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
 Sublimitas porrò hujus beneficentiæ elucet in su-
 pernaturalibus donis, quibus jam dicta cumulavit:
 ad excelsissimam suorum amicorum, filiorum,
 atque heredum sortem nos elevans. c. 24. n. 1. 2.
 3. Neque hujusmodi munerum pretium minui-
 tur, ratione exigui illius meriti, quod ad ea con-
 sequenda à nobis exigitur. n. 4. 5. Profundissi-
 ma denique eadem apparet, ratione tum intimi
 amoris, quo DEUS curavit, ut prædicta obtine-
 remus sua munera, tum miræ humilitatis, ad
 quam sese demisit. n. 6. Nam ingratiissime of-
 fensus ab hominibus incredibili clementia illos tole-
 rat. n. 7. 8. Imò occasionem hinc sumit suæ erga
 illos benignitatis augendæ: pro illorum reparan-
 da salute carnem sumens, acerbissimæque morti
 se offerens. n. 9. 10. Adde huc, quòd culpas eo-
 rum omnes, nullo certo numero præfinito, se con-
 donaturum promiserit. n. 11. quòdque pro hujusmo-
 di condonatione nihil aliud, nisi eorum pœnitent-
 tiam requirat. n. 12. & quòd præter criminum
 remissionem reos in pristinam, imò etiam arctiorem
 se-

I N D E X

secum amicitiam restituat. n. 13. Néve illi abnuant prædicta benignitate sua uti amantissimas mille artes, industriásque adhibet, quasi non de hominis, sed de sua utilitate ageretur. n. 14. Quanto pretii pondere singula hæc beneficia cumulentur, spectata tum illius, à quo dantur, magnitudine, tum nostri, quibus dantur, indignitate. n. 15. 16. 17. 18. quámque eximium grati animi sensum à nobis efflagitent. n. 19. & p. 2. c. 7. n. 5. V. DEUS, prout erga nos est.

Beneficia & à feris grati animi vicem extorquent. p. 1. c. 23. n. 1. & p. 2. c. 7. n. 4. Plus pretii ducunt ex dignitate sui authoris. p. 1. c. 24. n. 15. Minus obligant, si propriae utilitatis respectu fiant. c. 25. n. 2. 5. Non semper minus aestimationis merentur, quia multis sunt communia. c. 23. n. 16. Fiunt nobis à DEO ex puro nostri amore, & sine ullo propriae utilitatis respectu. p. 1. c. 24. n. 16. & c. 25. n. 4. 5. 6. 7.

Bonum non potest acquiri, nisi per exclusionem mali. p. 3. c. 10. n. 11. 12. 13. Bonum, generatim, & sine ulla addita differentia, unum est ex nominibus DEI maxime propriis. p. 1. c. 14. n. 18. Bona vitæ præsentis contemni potiùs, quàm amari, & in pretio haberi merentur. p. 3. c. 19. Debemus iis uti, quando sunt necessaria, sed sine affectu, & adhesionem animi. p. 3. c. 17. n. 9. & 14. v.

R E R U M.

V. *Affectus erga res terrenas.* Bonâ singula, quibus utimur, cum expresso, & peculiari amore à DEO nobis jugiter suppeditantur. p. 1. c. 23. n. 18.

Brachmanæ docebant, tunc verè, proprièque hominem nasci, cum moritur. p. 2. c. 22. n. 11.

C.

Camelus, abnuens, dimidia sarcinæ parte bovem allevare, totam cogitur eo mortuo subire. p. 3. c. 17. n. 6.

Canes venatici in locis odoriferis indagare, & persequi feras nesciunt. p. 1. c. 10. n. 6.

Carthaginenses Græcam linguam disci à suis civibus vetant, cum eâ scriptas deprehendissent proditionis contra suam Rempublicam literas, p. 2. c. 29. n. 9.

Casus. V. *Universum.*

B. Catharina Genuensis incredibile existimat, reperiri hominem, qui deliberatè, sciens, volensque DEUM offendat. p. 2. c. 28. n. 1. Quàm generosa, & prompta animo in divino famulatu fuerit. p. 3. c. 1. n. 11. & c. 22. n. 3.

Causa movens ad operandum. V. *Ratio formalis operandi.*

Certitudo moralis divinæ in se gratiæ potest haberi à
Spi-

I N D E X

- Spiritualibus viris. p. 2. c. 11. n. 8. 9. 10. &c.*
- Charitas. V. Amor.*
- Christus omnium nobis bonorum fons est. p. 3. c. 12. n. 7. Ab omnibus, qui DEUM amant, summo-
pere amari, & coli debet. n. 2. 3. 4. 8. Hujus
tamen amoris, & cultus causas satius erit à DEO
sumere, non timendo, nè ipse propterea offenda-
tur. n. 5. 6. 8. Quod ipse ultro elegerit, tædio, &
mœrore affici, non satis causæ nobis præbet, cur
similiter affici in DEI famulatu velimus. c. 32. n.
8. Quonam pacto venerandus nobis in Eucharistia
sit. A. c. 10. n. 11. 12. 13.*
- Cives Romani quàm tuti ubique essent. p. 2. c. 3. n. 7.*
- Cleanthes non impeditur ab extrema paupertate, nè
sedulam Philosophiæ operam navet. p. 1. c. 3. n. 8.*
- Cælites, quo pacto colendi à nobis sint. p. 3. c. 12.
n. 11.*
- Cogitandi de quibusvis objectis libertas quantum no-
ceat. p. 3. c. 25. n. 3. 4. 5. 15. &c. 19. n. 10. Quo
pacto refrænanda sit. c. 25. n. 14. Cogitationes
rerum futurarum rejiciendæ. Ibid. Itémque o-
mnes supervacua, & profana. A. c. 2. n. 11. 12.*
- Cognitio DEI quantum nobilitet mentem. p. 1. c. 2.
n. 1. 2. Quàm miras veritates contineat. n. 3.
Quàm propriè homini conveniat. n. 4. Quàm
eximios fructus animæ pariat, quibusque obnoxio-
sus malus sit, qui eâ caret. n. 5. & sequ. &c. 3.
n. 3.*

R E R U M.

n. 3. 4. 5. Illius negligentia DEO admodum injuriosa, & hominibus noxia. c. 3. n. 1. 2. 3. 4. 5. Debemus toto pectore ad illam incumbere, & terrenis quibusque occupationibus illius studium præferre. n. 6. Juxta exemplum, quod Sancti nobis reliquere. n. 7. imò quod vel ipsi reliquerunt ethnici Sapientes, sua in profanis scientiis addiscendis contentione. n. 8. Neque suam in ejus studio segnitiam excusare quisquam potest, jactando, DEUM à se jam satis cognosci. Omnis quippe circa Deum nostra cognitio maximè exigua est, ampliòrque semper fieri, & ampliòr potest. n. 9. Nec est, cur terreamur scientiæ hujus nimia altitudine; nullum siquidem ea ingenii acumen requirit. c. 4. n. 1. Sed & ab hebetissimo quoque potest parari. n. 2. 3. prout demonstrant exempla complurium, qui tardi cæteroqui, & rudes exercitatissimis, acutissimisque Doctoribus in ea præstitere. n. 4. & c. 30. n. 4. 5. 6. 7. Tria illi consequendæ sunt necessaria. c. 4. n. 5, nempe humilis oratio. c. 5. Cordis puritas. c. 6. & sedula consideratio. c. 7. DEUS illam largitur non superbis, & curiosis, sed piis, & humilibus. c. 5. n. 5. 6. 30, n. 7. Impedimento illi sunt affectus pravi. c. 6. n. 1. usque ad 8. Et nimium studium circa doctrinas subtiliores, ac merè theoreticas. p. 3. c. 25. n. 6. 8. Meretur

U

quo-

I N D E X

quovis labore emi. p. 1. c. 6. n. 10. & quibus-
 cunque aliis scientiis præferri. c. 2. Rerum
 terrenarum contemptum parit. p. 1. c. 2. n.
 6. Necessaria est ad amorem divinum. n. 7.
 & nisi ad eum dirigatur, nihil utilitatis
 homini affert. p. 2. c. 1. n. 1. 2. Quibus conser-
 vari artibus possit, & debeat ab homine, qui ali-
 quem jam progressum in ea fecerit. p. 1. c. 30. n. 9.
 Colloquia cum hominibus. V. Conversatio. Sermo.
 Loqui.

Conformitas cum voluntate divina, curæ imprimis
 debet esse hominibus valetudinariis, neque sat
 idoneis ad alia opera bona exercenda. A. c. 6.
 n. 6. Incitamenta ad eam. p. 2. c. 32. Nimi-
 rum quòd DEUS plenissimum super creata omnia
 dominii jus habeat. n. 2. quòd nihil ejus volun-
 tate est sapientius, & rectius. n. 3. quòd omnia
 ad majus nostrum bonum dirigat. n. 4. 5. quòd
 ærumnas ab eo decretas invito animo excipientes,
 non idcirco eas evadamus, sed solum graviores
 reddamus. n. 6. contra verò iis acquiescentes per-
 petuam, & jucundissimam pacem consequimur.
 n. 7. & 8. meremur, ut ipse pariter nostris faci-
 lem votis se præbeat. n. 9. planòque, & suavi itinere
 ad eximie sanctitatis metam pertingimus. n. 10.
 Praxis porro illius est, ut primò persuasum genera-
 tim

R E R U M.

rim habeamus. quidquid in mundo evenit, voluntatem DEI esse. p. 2. c. 33. n. 1. usque ad 7. Deinde, si quidpiam tale acciderit, generale illud principium agnoscamus. n. 7. 8. ac demum plenissimo cum assensu nostram voluntatem accomodemus divinæ. n. 9. 10. Jam verò materia illius sunt, excepto peccato formali, omnes eventus, seu adversi, seu prosperi. n. 11. seu præteriti, præsentisque, seu futuri. n. 12. Et sive ad nos, sive ad quoscunque alios pertineant. n. 13. cum nequeat non rectissimum, & omnium approbatione dignum censeretur, quidquid DEO placuerit. n. 14. Falsum autem est conformitatem hujusmodi circa proximorum calamitates etiam publicas, repugnare virtuti misericordiæ, & charitatis. c. 34. n. 1. 2. 3. præsertim cum libenter de manu DEI accipere quodvis malum, seu propriam, seu alienum, non excludat voluntatem, & conatum, illud idem propulsandi in tempus futurum. n. 2. Unde etiam neque idem facere circa nostras spirituales miseras repugnat ardentissimo etiam perfectionis studio. n. 4. 5. 6. Num pertinere ad ejus materiam possit, ac debeat æterna nostra damnatio. n. 7. & sequ.

Conjunctio cum DEO, quantò est major, tantò perfectiorem, ac beatum magis hominem reddit. A.

I N D E X

c. 1. n. 1. Mirum, tam paucos illi studere. *n. 2.*
 & *3.* Neque satis excusantur, quia nulla eam
 quærendi sit obligatio, & necessitas. Non enim
 hisce stimulis opus est, ubi agitur de ingenti bono.
n. 4 5. Præterquam quòd studium conjunctio-
 nis cum DEO ad plura, & graviora mala evitan-
 da necessarium homini sit. *n. 6 7.* Neque itè
 est, cur obtendant rei difficultates: tum quia nul-
 lum est boni genus, quod difficultatibus suis ca-
 reat. *n. 8. 9.* tum quia illæ non adeò graves sunt,
 quàm inexpertis videntur. *n. 10. 11.* & *c. 10. n.*
15. tum denique, quia satis, superque compen-
 santur amplissimo, & præsentis suo fructu *c. 1.*
n. 12. 13. Unde concluditur, incumbendum
 cuique esse ad conjunctionis tam beatæ studium.
n. 14. 15.

Conservatio rerum non minus virtutis requirit in
 causa, quàm earum prima productio. *p. 1. c. 22.*
n. 12. Necessaria est assidue rebus creatis, nè
 esse desinant. *Ibid.*

Consideratio DEI necessaria est ad illius cognitionem.
p. 1. c. 7. n. 1. 2. 3. 4. Quanto est intensior,
 enixiorque, tantò plus de objecto suo assequitur.
n. 5. 6. 7. Duplex est, alia immediata, quæ De-
 um in se ipso intuetur; alia mediata, quæ in suis e-
 undem vestigat operibus, æque rerù creatarù aspectu
 ad

R E R U M.

ad illius perfectiones conscendit. n. 8. Quomodo hæc posterior usurpetur. c. 8. 9. 10. & 11. Prior tamen consideratio divinas perfectiones melius assequitur. c. 12. n. 1. 2. Ea verò inniti potius debet fidei, quàm rationi humanæ. n. 9. neque perfectiones divinas debet concipere, quales in creatis rebus cernuntur, sed modo prorsus diverso. n. 10. 11. negando illas scilicet, unâque affirmando. n. 12. 13. 14. neque refugere quisquam debet hoc considerationis genus inscitæ, & tarditatis suæ causâ. c. 30. n. 2. Nam profectus in eo non tam ab ingenio, quàm à puritate animi, & peculiari auxilio DEI pendet, majorque sæpe est in mulierculis, & hominibus idiotis, quàm in primariis Theologis. n. 3. 4. 5. 6. 7. & c. 4. n. 4. Consideratio DEI secundum absolutum, & merum suum esse: num, & quomodo præferenda illi sit, quæ simul cum ipso alias quoque res ad ipsum spectantes intuetur. p. 3. c. 11. n. 9. 10, & c. 33. n. 6. 7. 8. 9. Consideratio, & cognitio DEI negativa quo pacto intelligenda sit. p. 3. c. 12. n. 12. 13. 14.

Consolationes spirituales, charæ communiter, & in pretio viris sanctis fuere. p. 3. c. 32. n. 9. Plurimum generum sunt. aliæ majoris, minoris aliæ momenti. c. 31. n. 17. Possunt ex divini amoris impulsu earum aliquæ repudiari ob damna, quæ

I N D E X

- indè provenire queunt. n. 14. Verùm amari etiam, atque expeti ob emolumenta, quæ afferunt. n. 15. 16. 17. & c. 31. n. 9. Cautio circa eas adhibenda, nè absint. c. 31. n. 18.*
- Constantia in rectè propositis quo pacto servanda. A. c. 10. n. 7.*
- Consuetudo familiaris cum DEO. V. Familiaritas cum DEO.*
- Conversatio familiaris cum hominibus sæpe animi puritatem minuit. A. c. 4. n. 2. 14. Quàm parca, & circumspecta esse debeat. n. 16. Vitanda est, cum hominibus palàm improbis, & spiritualium sermonum nausèâ laborantibus. p. 2. c. 20. n. 16. V. etiam Sermo. Loqui.*
- Coriolanus nihil habet in victoriis suis gratius, quàm lætitiã indè matrì proveniente. p. 3. c. 17. n. 16.*
- Corpus neque nimis indulgenter, neque justo severiùs tractandum. p. 3. c. 17. n. 4. 5. 6. Subministranda ei sunt necessaria, sed absque sollicitudine, neque ex illius, sed ex Dei tantùm amore, & ità, ut in eo curando ad parsimoniam potiùs propendeatur, quàm ad nimietatem. n. 7. usque ad 15. Ab eo verè amatur, à quo rationi subicitur. n. 14. Nimia adversùs ipsum durities gravia parit spiritali homini incommoda. n. 5. 6. & c. 23. n. 2. 3. & c. 6. n. 8. 9. & c. Sæpe meliori ejus vale-*

R E R U M

*letadine utitur, qui minùs delicatè, & scrupu-
 losè illud curat. c. 23. n. 2. Socius animæ est,
 sed tam molestus, ut non appareat, cur dolendum
 huic sit, ab eo separari. p. 2. c. 22. n. 9. V. eti-
 am Mortificatio corporis. Corpus humanum
 quàm mirabile artificium in structura sua exhi-
 beat. p. 1. c. 20. n. 15. Maximæ inter cætera
 quævis corpora pulchritudinis capax. c. 27. n. 7.
 Corpora beatorum Cælitûm, quàm mira pulchritu-
 dine excellant. p. 1. c. 29. n. 3.
 Creaturæ, imperfectionis suæ causâ, nihilum potiùs
 appellari merentur, quàm entia, præsertim coram
 DEO. p. 1. c. 15. n. 17. & c. 18. n. 12. 13.
 Quàm misera, & vilis earum conditio sit, quate-
 nus nihil agere per se ipsas, & suis tantùm viribus
 possunt. p. 3. c. 27. n. 3. Sensu carentes, quo-
 cunque licèt extraordinario, ac supernaturali mo-
 do DEUS iis uti velit; nequaquam violenter, sed
 promptissimè, atque ex naturæ instinctu illi obse-
 quuntur. p. 1. c. 22. n. 4. 5. Creaturæ sensibi-
 les ducunt nos sua specie incognitionem DEI. p.
 1. c. 8. n. 1. 2. 4. 5. & c. 30. n. 8. Non debe-
 mus in ipsis hærerè, sed per ipsas ad DEUM eniti.
 c. 8. n. 3. c. 9. n. 1. c. 10. n. 1. 6. c. 11. n. 8. 9.
 Non tamen per eas possumus, nisi imperfectè, in-
 finitam DEI essentiam cognoscere. c. 12. n. 1.
 Cupiditates. V. Affectus.*

I N D E X

Curiositas à natura homini insita, personas famà celebres coram videndi. p. 1. c. 1. n. 4. Et ad rerum arcanarum notitiam perveniendi. Ibid. & n. 5. Curiositas, inutilia vestigandi, & sciendi, contraria admodum spirituali profectui est. p. 3. c. 25. n. 1. 6. 7. 8. Modus eam reprimendi. n. 9. 10. 11. 12. 13.

Cyrus Rex, impatiens ab ullo suorum officiis superari. p. 2. c. 3. n. 9. Quantum amaretur à subditis. p. 3. c. 5. n. 3. Quomodo suos milites ad vini abstinentiam assuefecerit. c. 23. n. 5.

D.

Demonis technæ, quibus utitur, ad animas sub boni specie in fraudem inducendas. p. 3. c. 6. n. 6.

Darius Rex Persarum ter diebus singulis revocari sibi in memoriam curat Athenienses, à quibus laesus fuerat. p. 2. c. 29. n. 2.

Delectatio. V. Lætitia.

Demetrius Philosophus contemptim, & ridens magnam vim auri respuit. p. 2. c. 4. n. 12.

Demosthenes fingit se haud credere homini, injustè se laesum, frigidè querenti. p. 2. c. 20. n. 5.

Desideria, operandi pro D E O ultra vires, effectum, atque indicia sunt magni amoris. p. 3. c. 1. n. 8. 9. & sequ. c. 9. n. 1. 7. Quàm sint justa, &

con-

R E R U M.

convenientia. c. 9. n. 6. Quàm utilia, ut, quæ fieri possunt, faciliùs, promptiùsque fiant. n. 2. Non carent suo merito, quamvis desit ea exequendi facultas. n. 3. 4. 5. Varii gradus excellentium operum, ad quæ possunt collimare. n. 9. 10. Ridendus tamen foret, qui se in iis exerceret, necessaria interim, & minora, quæ patrare potest, per socordiam omittens. n. 8.

Desolationes, ariditatesque animi non minuunt perfectam charitatem in sanctis viris. p. 3. c. 31. n. 2. c. 32. n. 5. Num ex divini amoris instinctu desiderandæ sint. c. 31. & 32.

Desperatio ob commissum grave crimen, qua arte victa sit à veteri Monacho. p. 2. c. 21. n. 16.

D E U S, prout est in se ipso: ens necessarium, & per se existens. p. 1. c. 13. Æternum. c. 14. Absolutè infinitum. c. 15. Incomprehensibile. c. 16. Immutabile. c. 17. Id quod est. c. 18. Immensum. c. 19. Infinitè sapiens. c. 20. Omnipotens. c. 21. Omnibus dominans. c. 32. Summæ bonitatis. c. 23. 24. 25. 26. Infinitæ pulchritudinis. c. 28. & 29. Respectu nostri intellectûs meretur aestimari super omnia, imò ut nihil coram ipso aestimemus. p. 2. c. 2. Inter omnia nostræ mentis objecta est nobilissimum, admirabilissimum, maximè ad nos pertinens, & scitu utile. p. 1. c. 2. Quantum mereatur, ut omni studio cognitionem

U 5

illi-

I N D E X

illius perquiramus. c. 3. Potest à nobis totus cognosci, sed non plenè etiam comprehendi. c. 3. n. 9. c. 16. n. 1. 2. 3. Idque fassi sunt ipsimet Sapientes profani. c. 16. n. 5. Et confirmârunt suis circa ejus naturam erroribus. n. 6. Rationes, quibus demonstratur nostra hæc ipsum perfectè cognoscendi impotentia. n. 7. & præsertim, quia est ens remotissimum à materia, omnino singulare, & usquequaque infinitum. n. 8. 9. 10. Unde oriri in nobis debet altissima illius admiratio, humilis confessio nostræ circa ipsum inscitia, & tranquillissima ipsius mysterious fides, utpote quòd nil mirum, & insolens sit, non posse à nobis intelligi. n. 16. 17. 18. 21. At non etiam tristitia de hac nostræ mentis imbecillitate. n. 15. aut studii circa ejus scientiam remissio. n. 14. 18. & c. 2. n. 3. Circa illum vix scientia Angeli excedit scientiam rustici. c. 16. n. 16. 17. 18. Nemo illum meliùs cognoscit, quàm qui se ignorare eum fateatur. n. 16. & c. 3. n. 9. & c. 30. n. 2. Meliùs negando, quàm affirmando cognoscitur. c. 16. n. 8. Non tamen ità, ut negatio sinè ulla prorsus vel confusa affirmatione sit. c. 12. n. 12. 13. 14. In quo consistat clarior unius, quàm alterius circa ipsum, & illius perfectionem cognitio. c. 16. n. 13. Non debemus illius sensus, affectus, & mores ad exemplar nostrorum concipere. p. 2. c. 10. n. 1.

Opti-

R E R U M.

Optima ratio eum contemplandi, & cognoscendi est, si concipiatur, ut ipsum esse, & ipsum bonum à particulari quavis differentia abstractum. p. 1. c. 15. n. 21. Altera abstrahendi ratio, qua uti possumus, ad eximiam illius speciem in mente formandam. n. 22. V. Cognitio DEI. DEUS respectu nostræ locutionis excedit omnia, quæ dici de eo possunt. p. 1. c. 12. n. 3. 15. Nihilominus loquendum nobis de eo est. n. 5. Tum quia hic præcipuus est linguæ nostræ usus. n. 4. Tum quia loquentis infantia suppletur hinc immensitate materiæ. n. 6. tum quia nemo indignari potest, quòd de objecto penitus ineffabili minus splendide differatur: cum contra demissus, & vulgaris sermo aptior sit, quàm exaggeratus, & sublimis ad indicandam omni superiore eloquentia ipsius magnitudinem. n. 7. Neque ipse offenditur, quòd rudes, & indiserti se laudent: imò ab omnibus universè id officii exigit. n. 8. Nullis nostris nominibus dignè exprimi potest. c. 15. n. 16. Omnia de illo affirmari simul, & negari possunt. Ibid. V. Nomen DEI. Respectu nostræ voluntatis meretur à nobis summam venerationem. p. 2. c. 6. itémque summum amorem. c. 7. Omne nostrum bonum in amica cum ipso conjunctione positum est. A. c. 1. n. 1. p. 2. c. 19. n. 5. V. Reverentia DEI, Amor erga DEUM. Conjunctio
cum

INDEX

cum DEO. Ratio formalis operandi. Prout nobis se exhibet, propensior est ad misericordiam, quam ad severitatem. p. 1. c. 26. n. 2. p. 2. c. 10. n. 4. 5. 6. Cupidissimus, sua nobis bona impertiendi. p. 1. c. 5. n. 8. 10. & c. 25. n. 16. 20. Quanto sit melior quibuscunque aliis Dominis. p. 2. c. 3. n. 8. Non agit nobiscum pro conditionis suae Majestate, sed ad intimas quasque amoris communicationes descendit. p. 2. c. 9. n. 2. 3. c. 10. n. 2. Punit improbos sine ulla perturbatione iracundiae. p. 1. c. 17. n. 15. p. 2. c. 10. n. 3. Ex nullo culparum venialium numero suam cum homine amicitiam minuit. p. 2. c. 10. n. 7. Post remissionem vel gravissimorum criminum ita nos amat, & nobiscum agit, ac si nunquam laesus a nobis fuisset. p. 1. c. 24. n. 13. p. 2. c. 10. n. 9. Facile nobis reddidit aeternae salutis negotium. p. 2. c. 12. n. 17.

Difficultas in bene operando, quando augeat, & quando minuat meritum. p. 3. c. 32. n. 1. c. 24. n. 7.

Dissidentia sui ipsius necessaria ad spiritualem profectum. p. 2. c. 29. n. 3. 4. 5. 6. A. c. 10. n. 9.

Diogenes negligit sepulturam sui cadaveris. p. 2. c. 22. n. 10. Erubescit, quod alter quispiam se pauperior sit. p. 3. c. 21. n. 13.

Divitiae in mera specie, & superfluitate consistunt. p. 3. c. 19. n. 2. Curis, & molestiis scatent. n. 3.

R E R U M.

Vitia fovent, & Christianæ perfectioni obsunt. c. 21. n. 1. 2. 3. Difficillimum eas possidere sinè adhesionem animi. Ibid. Vel ethnici Sapientes contemnendas, & repudiandas duxerunt. n. 2.

Dolor de peccatis, quàm vehemens in anima Deum amante esse debeat. p. 2. c. 27. n. 1. usque ad 10. Memoranda ejus exempla in quibusdam DEI servis. n. 8. Formula eum exprimendi. n. 10. Non tamen debet esse immoderatus, quântum ad vim sensibilem, & nimiam assiduitatem, nè noceat. c. 13. n. 11. & c. 15. n. 14.

Dominium duplex, aliud Jurisdictionis, aliud Proprietatis. p. 1. c. 22. n. 2. Naturæ lege convenit excellentiori, quântum ad esse, super inferiorem. n. 8. Sapiens semper illud obtinet super indoctiorem. Ibid. Potentia, ipsi tantum innixa, cum omnino externa sit, non multum pretii meretur. In maxima tamen aestimatione est apud homines n. 1. Jurisdictionis amplissimum obtinetur à DEO supra omnes res creatas rationis compotes. p. 1. c. 22. n. 3. Imò etiam supra irrationales. n. 4. Unde nullam propriè ipsis vim infert, quando non sinit eas operari juxta naturæ suæ instinctum. n. 5. Denique supra etiam nondum existentes, quæ ex nihilo ipsi evocanti obediunt. n. 7. Hoc porro dominium intimum ipsi est, quia in naturæ ipsius excellentia fundatum. n. 8.
ideò-

I N D E X

ideòque etiam perpetuum. n. 9. Præterea con-
 venit DEO absolutissimum Proprietatis dominium
 supra quævis entia creata. n. 10. tum quia ipse
 illa ex nihilo condidit. n. 11. tum quia assidue
 sustentat, nè in nihilum relabantur. n. 12. 13. tum
 quia est eorum ultimus finis. n. 14. Ex quo tam
 absoluto ejus dominio infertur, non posse ipsum
 cuiquam obstringi nexu propriæ justitiæ. n. 15.
 Infertur præterea, quàm præ illius dominatu con-
 temnenda sint omnia Regum terrenorum imperia:
 cum hi & tantò paucioribus subditis præ sint. n. 6.
 16. & tantò minus potestatis super eos habeant.
 n. 17. & hæc potestas advenitia illis sit. 18. & in-
 digeant iis, quibus imperant. n. 19. nec dominio
 suo queant, nisi ad paucos annos potiri. n. 20.
 Infertur demum, quanta esse debeat nostra erga
 tantum Dominum reverentia. n. 21. quàm admi-
 rabilis sit paterna illius in nobis regendis benigni-
 tas. n. 22. quàmque prompti esse debeamus ad ex-
 equenda, quæcunque fieri à nobis jubet, & appro-
 banda, quæcunque de nobis decernit. n. 23.
 Drimachus, latronum dux amicum inducit, ad præ-
 cidendum sibi caput, quo mercedem pro eo pa-
 ctam à magistratu reserat. p. 3. c. 2. n. 5.
 Dubia de suo in grave peccatum lapsu, consultius fa-
 cient, qui divinæ charitati student, si tanquam
 vana è mente abigant. p. 2. c. 11. n. 15. 16. 17.
Du-

R E R U M.

Dubia, & timores eorundem, circa præsentem suam amicitia, vel inimicitia cum DEO statum, neque iis profunt. p. 2. c. 11. n. 3. 4. 5. 6. 7. neque satis fundamenti habent, quo nitantur. n. 8. usque ad 18. Unde curandum est, ut hæc quoque parvi faciant, & vacuo ab iis animo sint. n. 18. 19.

E.

Ecstases, visionesque, nunquam à servis DEI amari, an vitari debeant. p. 3. c. 31. n. 19. Quæ auctorem DEUM habent, differunt ab iis, quarum dæmon causa est. c. 32. n. 6. Non esset repudianda utilitas, quæ ab hisce posterioribus proveniret. Ibid.

S. Elisabeth in eventu humanitus adverso hymnum Eucharisticum DEO cani curat. p. 1. c. 25. n. 10.

Ephori Spartanorum Magistratus initio sui munera nihil prius edicebant, quam ut cives barbam raderent. p. 3. c. 24. n. 15.

S. Ephrem quo pacto meretricem, à qua tentatus fuerat, ad turpis suæ vitæ pœnitentiam converterit. p. 2. c. 17. n. 3.

Error circa objecta singularia levissimum est mentis malum, & sæpe homini utilis. p. 3. c. 27. n. 7. Hujus periculo, nisi aliquid damni aliunde inter-

I N D E X

veniat, potest quisque justis de causis, puta obedientiae, humilitatis, & charitatis se prudenter objicere. *Ibid.*

Esse, vel Qui est, nomen praecipuum, & propriissimum DEI. p. 1. c. 18. n. 1. Absolutas omnes illius perfectiones, veluti esse increatum, necessarium, aeternum, infinitum, immutabile, notione sua includit, atque exprimit. n. 2. usque ad 9. Neque solum convenit DEO appellari proprie, Qui est; verum etiam appellari, Qui solus est: cum res creatae praeter ipso similiores nihilo, quam entibus sint. n. 12. 13.

Eucharistiae cultus. V. Christus.

Euclides capitis periculo se exponit, audiendi Socratis gratia. p. 1. c. 3. n. 8.

Eudoxus, dummodo contemplari solem propius liceat, non recusat ab eo in cineres redigi. p. 1. c. 1. n. 4.

Eumenes Asiae Rex, quam amabile subditis imperium suum redderet. p. 2. c. 3. n. 8.

Examen conscientiae, quo pacto instituendum meridie, ac vespere. A. c. 8. n. 12. Utile est, per diem pluries illud repetere. p. 2. c. 30. n. 7. Saltem post singula opera. A. c. 8. n. 10. 11.

Exempla sanctorum virorum, non tam certa bene, & melius operandi sunt norma, quam ratio. p. 2. c. 14. n. 2. 4. Nonnulla eorum imitari esset a-

ni.

R E R U M.

nimam in grave discrimen conjicere. p. 3. c. 6. n. 5. Quandonam tutò decerni ex iis possit, quid in agendo absolutè rectum, aut etiam rectius sit. p. 2. c. 14. n. 3. Virtutum magnam vim habent, incitandi ad imitationem. p. 2. c. 14. n. 3. Si aliena sint à nostro instituto, laudanda potiùs sunt, quàm imitanda. n. 6. 7. Recta eorum, inter quos vivimus, quando, quomodo, & cum qua libertate animi sint imitanda. A. c. 4. n. 12. Existentia DEI demonstratur. p. 1. c. 13. Quia sine ente increato impossibile est esse ullum ens creatum. n. 7. usque ad 19. Et absque ente necessario ullum ens contingens. n. 19. 20. 21. Quanta debeat esse nostra humilitas coram DEO, quia ille necessariò, & per se existit; nos verò contingenter, & alieno munere. n. 23. 24.

F.

Familiaritas cum DEO plena hilaritatis, & dulcis fiducia, usurpanda ab iis est, qui divino amori operam navant. p. 2. c. 9. quia DEO grata est. n. 1. 2. 3. & nobis admodum utilis. n. 4. 5. Quare nequaquam debemus abstinere ab ea præsentis nostræ imperfectionis respectu, sed uti illà potiùs, consequendæ per eam majoris perfectionis causâ. n. 6. 7. 8. Ità tamen, ut ne interim obliviscamur

I N D E X

mur nostræ indignitatis, & reverentiæ ipsi debitæ.
n. 6. 9. Ad eam verò concipiendam, necesse est
ab animo excludere falsas quasdam imaginatio-
nes de DEO, tanquam naturâ iracundo, & se-
vero: imò prorsus contrariam de summa illius be-
nignitate speciem in mente formare: represen-
tando illum nobis, tanquam propensissimum ad
amicam cum hominibus consuetudinem, nescium
iracundiæ, atque odii formalis adversus peccan-
tes, facillimum ad condonandas suas offensas,
patientissimum in quotidianis suorum servorum
delictis ferendis, amantiſmumque erga nos, qui-
buscunque reconciliatus est, perinde quasi nun-
quam is infensus fuisset. n. 2. 3. & sequ. Ne-
cesse itè est ejusdem finis gratiâ, ut, qui divine
consuetudini jam aliquamdiu studet, vanos de
sue animæ statu timores à se abigat, credens juxta
rationes sat solidas, quæ id persuadent, ami-
cum se in præsens DEI esse. c. 11. & firmiter
confidens, talem porrò usque ad obitum fore. c. 12.
Neque ad prædictam illius familiaritatem debili-
tandam valent, seu reverentiæ, & submissio, qua
versari cum DEO debet. c. 13. n. 2. 3. 4. 5. sive
commendatus aded in sacris Literis sanctissimus
timor. n. 6. 7. 8. 9. 10. Seu memoria, & dolor cri-
minum, quæ in superiori vita patravit. n. 11. 12.
13. Seu exempla hominum, alioquin sanctitate

R E R Ū M.

*insignium, qui contrario humilis timoris tramite
in DEI famulatu noluerunt gradi. c. 14.*

*Familie in Africa, quæ occulto quasi fascino inscie-
bant, quidquid laudarent. p. 3. c. 29. n. II.*

*Fides Christiana, quanto plus de rebus divinis reve-
let, quàm totius vitæ suæ studio assecuti sint do-
ctissimi quique Ethnicorum, inferiores hac in
parte pueris nostratibus, Christiana Cathechesi
imbutis. p. 1. c. 16. n. 6.*

*Fiducia in DEO, si desit nostris precibus, indignas red-
dit, quæ exaudiantur à DEO, utpote ipsi injurio-
sas. p. 1. c. 5. n. 7. 8. 9. 10. Quàm validas
rationes habeamus, eam concipiendi firmissimam.
p. 2. c. 12. n. 2. 3. 4. 5. 6. Est via certissima
obtinendi à DEO quævis dona. n. 7. II. 12. 14.
15. 21. Debet omni studio excitari, & foveri,
neque reprehendi ab ullo potest quasi nimia. n. 8.
9. 15. Commendatur valde in sacris Literis,
neque contraria illi sunt alia earundem loca, quæ
nos ad timorem hortantur. n. 12. 13. Eâ freti,
debemus hilari animo ire ad DEI iudicium. c. 23.
n. 12. 13. 15. Et pro certo credere, DEUM no-
bis opem laturum contra assultus dæmonis. n. 6.
7. Quàm firma illa, & immobilis esse debeat. c.
29. n. 7. c. 31. n. 2. 3. 4. 5. 6. Fiducia quo-
rumdam DEI servorum in petendis à DEO extra-
ordinariis muneribus: idque non ritu supplican-*

I N D E X

tium, sed instar hominis, qui rem debitam exigit. p. 2. c. 31. n. 7 8. Quæ tamen fiducia haberi ab eo nequit, qui plenissimum sui, & rerum suarum omnium arbitrium DEO non permittit. n. 9.

Filius Cræsi Regis naturâ mutus linguæ vincula subito abrumpit, ut patri voce succurrat. p. 2. c. 26. n. 8.

Fons Ammonis fervidior media nocte, quàm meridie. p. 3. c. 31. n. 2.

S. Franciscus Borgia nungente celo solebat DEUM sibi repræsentare, tanquam illa nive se respergentem. p. 2. c. 33. n. 8.

S. Fulgentius, morbo ex nimia abstinentia contracto, non ideo hujus rigorem minuit. p. 3. c. 6. n. 10.

Futuri temporis longitudo non intuenda in studio perfectionis, sed de solo præsentis cogitandum. V. Vita spiritualis.

G.

Gaudium, quod Calites ex DEI visione percipiunt, quantum sit omni alio superius. p. 1. c. 29. n. 2. &c. p. 2. c. 5. n. 4. usque ad 11. Gemini fontes, unde profluit, sunt pulchritudo, & beatitudo DEI. p. 2. c. 5. n. 11. 12. Vel unicus illius gradus ulterior, quanti æstimaretur à S. Teresa. n. 13.

R E R U M.

n. 13. Quos affectus excitare in nobis ejus consideratio, & justa aestimatio debeat. n. 13. & sequ.
V. Visio DEI.

Gaudium. V. Letitia.

Generositas, & promptitudo animi quàm sit necessaria ad spirituales profectum. p. 3. c. 1. n. 11.

Geometriæ scientia dicta per jocum ab Arcesilao involasse in os Hipponici, dum is oscitaret. p. 1. c. 5. n. 6.

Georgius Alvarus, quàm esset intrepidus, in redarguendis, & penè cogendis ad pœnitentiam peccantibus. p. 2. c. 26. n. 8.

S. Gertrudis, solita hilariter necessaria vitæ subsidia corpori suo præstare, tanquam si ea alicui mendico præstaret. p. 3. c. 17. n. 13.

Gloria cœlestis. V. Gaudium.

Gloria DEI est idem, ac bonum nostrum. Quòd DEUS pro fine suorum operum illam habeat, perinde est, ac si dicatur pro eorum fine nostrum bonum habere. p. 1. c. 25. n. 5. 6. 7.

Gloria DEI. V. Zelus gloriæ divinæ.

Gloria, & aestimatio hominum contemnenda, quia inanis, quia incerta, & deficiens, & quia semper curis, & perturbationibus scærens. p. 3. c.

19. n. 7. 8. 9. Amat, quia nostram de nobis præclaram opinionem confirmat c. 28. n. 2. 6.

Quàm ejus amor sit noxius, & repugnans amor

I N D E X

divina. n. 8. 9. *Quibus uti modis debeamus ad hunc ex animis nostris extirpandum.* c. 29. A. c. 4. n. 5. *Vide Humilitas,*

H.

Hipparchia maritum eligit Cratetem, ob ejus, licet pauperis, & deformis, sapientiam. p. 1. c. 27. n. 8.

Hipsicratia uxor Mithridatis, ejusdemque comes assidua in omnibus bellis. p. 3. c. 2. n. 5.

Homicida, quocunque eat, occisi à se hominis spectrum præsens habet, ab eoque repeti sibi audit: cur me occidisti? p. 2. c. 27. n. 6.

Homines, quantumcunque eximiis dotibus præditi: plus miserationis ob ærumnosam suam sortem, quàm invidiæ, & admirationis merentur. p. 2. c. 19. n. 3.

Honor apud homines. V. *Gloria*, & æstimatio hominum.

Humilitas. Ejus laudes. p. 3. c. 26. n. 5. Est virtus propria Christi, & ignota ethnicis. Ib. In quo propriè consistat. n. 4. Cavendum in ea à nimietate, & quænam hæc sit. n. 5, 6. Actus illius proprii sunt, omnem nostri apud nos æstimationem odisse. n. 7. & consequenter mentem avertere ab iis nostris dotibus, unde illa solet exci-

R E R U M.

*tari. n. 8. Vel easdem concipere, ut admodum
 exiguas. n. 9. & super omnia intueri illas, ceu
 aliquid non nostrum, sed DEI: quales revers
 sunt, & quales si à nobis concipiantur, nullam po-
 terunt nostri æstimationem apud nos excitare. n.
 10. usque ad 16. & p. I. c. 13. n. 24. quamvis
 eas cognoscere practicè ut tales, non nisi pauco-
 rum sit. p. 3. c. 26. n. 16. Impellit præterea hu-
 militas ad se despiciendum per attentam, & plu-
 ries repetitam suarum miseriarum consideratio-
 nem. c. 27. n. 1. 2. 3. 4. neque solum ad se de-
 spiciendum absolutè, verum etiam præ aliis: adeo
 ut, qui verè humilis est, deteriorem, ac vilio-
 rem quovis alio se existimet. n. 5. inque praxi ut ta-
 lem se gerat n. 13. Quonam modo possit quis
 absque temeritatis, & imprudentiæ nota talem
 se credere. n. 6. usque ad 13. Num præter actus
 prædictos proprius quoque humilitatis actus sit,
 amare, & quærere contemptum sui apud alios.
 c. 28. n. 1. usque ad 8. sive ad humilitatem, sive
 ad aliam virtutem ejusmodi actus pertineat; il-
 lum certè perfectus DEI amor requirit. n. 8. 9.
 dummodo tamen hic etiam nimietas imprudens
 vitetur. c. 29. n. 1. 2. Num ad hanc nimietate-
 rem pertineat, fingere se deteriorem, quàm re ip-
 sa aliquis sit. n. 3. usque ad 9. Quinam sit legi-
 timus modus fugiendæ gloriæ, & quærendi con-*

INDEX

temptus apud alios. n. 9. usque ad 17. & A. c. 4. n. 5. 6. & c. & c. 7. n. 7. Quanta libertate, & quiete animi fruatur, qui nullam suam seu gloriae, seu contemptus apud alios curam afficitur. p. 3. c. 29. n. 19. Exempla insignia, vitati honoris, & amatae, quae sitaeque ignominiae apud homines. c. 29. n. 3. 7. & c. 30. Non requirit, ut homo de donis à DEO sibi collatis non cogitet, nec de iis sibi gratuletur. p. 2. c. 11. n. 3. 4. 5. Non debet nos avocare ab intima conjunctione cum DEO: neque ab usu illius benignitatis. p. 2. c. 9. n. 7. 8. Non est virtus tristis, neque homo verè humilis contristatur, sed gaudet potius, quod pauper, & vilis sibi appareat. p. 3. c. 27. n. 2. Exterior, in vestitu, officiis, & c. conducit ad interiorem: veluti è contrario illustris, & magnifica species fastum, & tumorem in animo excitat, fovetque. p. 3. c. 29. n. 12. Neque ejusmodi submissio exterior minuit auctoritatem necessariam ad juvandos proximos. n. 13.

I.

*Idea operis in mente artificis semper est pulchrior ipso opere. p. 1. c. 28. n. 5.
 Idea Platonis cujusmodi forent. p. 1. c. 15. n. 22.
 Idololatrae mortuas statuas adorant, vivosque illorum*

R E R U M.

- artifices nihili pendunt. p. 1. c. 11. n. 8.
- S. Ignatius Loyola quàm sepe in suis Constitutionibus repetat: Ad majorem DEI gloriam. p. 2. c. 26. n. 2. Satis describebatur hac nota: Ille homo, qui cælum semper intuetur, nec nisi de DEO loquitur. c. 20. n. 4. Profiteretur, nihil sibi intolerabilius apud inferos fore, quàm blasphemias contra DEUM. c. 26. n. 3. Satis repensos totius vitæ suæ labores existimat, dummodo per eos vel unica impediatur offensa. n. 8. Graviori dignum poena pronuntiat, qui remissè operans in DEI obsequium se operari dicebat. A. c. 3. n. 15.
- Ignoratio DEI quàm noxia. p. 1. c. 2. n. 8. 9. c. 3. n. 3. 4. 5.
- Immensitas DEI præsentem illum ubivis locorum constituit. p. 1. c. 19. n. 2. 3. 4. prout testati sunt vel Ethnicorum Sapientes. n. 5. Imò statuit eum in quovis spatio possibili extra universum. n. 6. usque ad 17. Ipsa est locus primarius, & fundamentum, cui creata omnia loca innituntur. n. 16.
- Modus concipiendi DEUM circa, & intra nos. n. 17. 18. Modus concipiendi eum per infinita extra universum spatia. n. 19.
- Immoderatio in vita spiritali multum damni affert. p. 3. c. 6. n. 8. & seq. c. 17. n. 6.
- Immutabilitas DEI explicatur, & demonstratur. p. 1. c. 17. n. 1. 4. 5. 10. Diluuntur quædam pri-

INDEX

ma specie ipsi contraria. n. 6. 7. 8. 9. Infertur ex ea nihil DEO felicitatis seu accedere ex nostra servitute, & salute; seu ex contrario decedere. n. 10. Quare debemus humiliter de nobis sentire, ceu de servis inutilibus: & cavere, nè illi justam demus causam, rescindendi suæ nobiscum necessitudinis fœdus. n. 12. 13. Præterea tantò plùs admirari profusissimam illius erga nos charitatem. n. 16. 17. Denique, si illum sui tantùm causâ diligimus, gaudere, quòd nihil illi addere interioris boni nostris obsequiis possimus. n. 18.

Impiorum misera fors. p. 2. c. 16. n. 6. A mortis terrore incitari debent, non ad illius dilationem optandam, sed ad illam quantocyus per pœnitentiam se parandos. p. 2. c. 23. n. 3. 4.

Inferorum supplicia jure impiis debentur. Quare possunt à DEO illis decerni, etiamsi illos amet. p. 1. c. 26. n. 1. 2. Imò minorem nostræ utilitatis curam ille præferret, nisi iis peccata puniret. n. 3. Præsertim cùm facilè adeò reddiderit illa evitare; ut prodigii instar videatur, vel unum existere, qui in ea incidat. 1b. Damnati ad illa jam non ultra DEI amorem, & misericordiam merentur. n. 5. & 6. In aliquo tamen sensu DEUS illos commiseratur, atque amat. n. 7.

Infirmi-
tates corporis solent pluries animæ etiam va-
letudinem lædere. A. c. 6. n. 1. Rationes vitan-
di

di

R E R U M.

di hanc earum noxam sunt, non nimis affici erga suum corpus. n. 2. rebus spiritualibus diligentiam, quanta adhiberi potest, impendere. n. 3. 4.

DEI memoriam interdum quam maxime assiduam retinere. n. 5. Non angere animo de impotentia plus, & melius operandi, sed circa illam divinæ voluntati suam libenter subicere, & in hujusmodi subiectione propriam illius temporis perfectionem collocare. n. 6. 7. 8. 9. Valetudinem remediis curare, quæ animæ non noceant. n. 12. Demum in quacunque corporis imbecillitate, ac perturbatione spiritualem letitiam conservare. n. 13.

Infirmitates corporis in sanctis viris non debilitant, sed augent animi vigorem p. 3. c. 6. n. 10. A pluribus amate, & exceptæ cum gaudio, tanquam peculiaria DEI dona. A. c. 6. n. 2. 11.

Infinitum, quid, quam mirabile sit. p. 1. c. 15. n. 1. 2. 3. Solum verè magnum censeari potest. p. 2. c. 2. n. 1. Excedit sine ulla proportione quamvis magnitudinem finitam. n. 2.

Infinitas DEI perfectissima in ratione Entis, & boni: itémque simplicissima sine ulla distinctione suorum bonorum, vel inter se, vel ab ejus essentia. p. 1. c. 15. n. 4. 5. Probatur utrumque id decus, tum autoritate sacrarum Literarum, tum ratione, tum testimoniis etiam ethnicorum Sapientum.

INDEX

tum, n. 6. usque ad 14. Ex ea infertur, quod
 DEUS sit perfectissimus, neque tantum bonus, sed
 ipsamet pura, & absoluta bonitas. n. 14. Quod
 sit totum esse, & suum, & rerum creatarum. n.
 15. Quod nullum nomen non affirmari, & ne-
 gari simul de illo possit. n. 16. Quod nullum
 ens creatum cum eo sit comparabile. n. 17. Quod
 minimum ex illius bonis maximo cuique tum no-
 stro, tum universitatis totius bono debeat prefer-
 ri. n. 18. & c. 17. n. 14. Quod ipse non minus
 estimationis mereatur per se unum, quam cum
 tota simul universitate. c. 15. n. 19. Quod bono-
 rum quorumque possibilium complexio non tan-
 tum satiare animam possit, quantum ipse unus:
 neque plus satiare tota simul cum ipso, quam ipse
 unus absque illa. n. 20. Quantum admiratio-
 nis de illo, & submissionis coram illo excitare in
 nobis illius infinitas debeat. n. 23.

Judiciorum DEI consideratio, quantum solatii B. An-
 gelæ Fulginati attulerit. p. 2. c. 12. n. 18.

Judicia DEI. V. Mystera DEI.

Judicium divinum de anima secundum mortem quam
 terribile. p. 2. c. 23. n. 1. Non tamen fidelibus
 DEI servis. n. 8. 9. 12. 13. 15.

Judicium proprium nemini certa esse regula in vita
 spiritali potest. p. 3. c. 7. n. 5. Debet conte-
 mni, & aliorum judicio postponi. A. c. 7. n. 11.

Ju-

R E R U M.

Julius Cæsar visâ Alexandri Macedonis statuâ, incitatur ad egregia facinora. p. 2. c. 14. n. 3. Insatiabilis bellorum, & victoriarum. p. 3. c. 1. n. ult. Dictat eodem tempore pluribus scribenda de rebus diversis. p. 1. c. 20, n. 21.

L.

Labores tantò leviores sunt, quantò fructus est uberior, certior, & præsentior. A. c. 1. n. 12.

Laetitia major percipitur à servis DEI, quàm à sectatoribus mundi. p. 2. c. 5. n. 9. Modus eam conservandi in exercitio divinæ præsentiae. A. c. 2. n. 20. 21. & inter corporis ægritudines. c. 6. n. 5. 6. 13.

Laetitia spiritualis valde utilis. A. c. 10. n. 4. Debet omni studio foveri. p. 2. c. 15. n. 1. Quantum commendetur in sacris Literis. n. 2. Quàm proficit ad vincendas illecebras bonorum sensibilium. n. 3. ad superandas difficultates vitæ spiritualis. n. 4. ad operandum perfectiùs. n. 5. ad charitatem erga DEUM, & proximum. n. 6. Exempla illius utilitatem comprobantia. n. 7. Neque vituperari meritò potest, remoti alicujus periculæ causâ. n. 8. Exhibita à Sanctis & in exteriori oris specie. n. 9. Ejus species in vultu servorum DEI allicitintuentes ad amorem virtutis, n. 10.

Quàm

I N D E X

Quàm suavis sit in memoria DEI, & amica cum eo consuetudine. p. 2. c. 16. n. 6. & c. 17. n. 8.

Quantam illius materiam, & causam justis præbeat beatitudo infinita, qua DEUM frui sciunt. c. 25. tum illa, qua se fruituros sperant in celo. p. 1. c. 29. n. 14. p. 2. c. 5 n. 15.

Laudes humanæ oriuntur ex veri ignorantia: dignæ potiùs derideri, quàm materia esse inanis gloriæ, aut invidentiæ. p. 2. c. 19. n. 3. Timendæ, & vitandæ sunt, ceu fomes superbiæ. p. 3. c. 29. n. 11.

Lectio spiritualis exercitium permagnæ utilitatis. A. c. 10. n. 3.

Liberalitas major, quæ prævenit beneficiis preces. p. 1. c. 25. n. 16. 20. DEUS tamen liberaliorem se prodit in exigendo nostras preces, priùs quàm sua nobis largiatur dona. n. 17. 18. 19. 20. 21.

Liberalitas memorabilis Cardinalis Montalti. p. 3. c. 14. n. 5.

Libertas, & præsentia rationis in quavis accidentium, & circumstantiarum diversitate. A. c. 10. n. 5.

Libertas spiritûs, in contemnendo, quidquid secùs de nobis opinari, & loqui homines possint. A. c. 4. n. 7. 8. 9. 10.

Libertas in corrigendis peccantibus. p. 2. c. 26. n. 8.

Literas Consanguineorum accipiens Monachus, nè resignatas quidem in ignem projicit. p. 3. c. 25. n. 9.

R E R Ū M.

Loqui de DEO, effectus est amoris divini, ut proinde nequeat DEUM multum amare, qui de eo parum loquitur. p. 2. c. 20. n. 2. 3. 4. aut loquitur quidem, sed frigide. n. 5. Qui profitetur DEUM amare, semper, & cum omnibus de eo loqui debet. n. 6. Neque est, quod se excuset, necessitate reficiendi mentem, seriis diu rebus intentam. n. 7. 8. 9. aut quod iis, quibuscum agit, divinorum sermonum insueti, atque indociles sint. n. 10. 11. Vel exigua sua auctoritate, eloquentiaque, & doctrina. n. 12. 13. Quomodo loquendum ei de DEO cum viris spiritualibus sit. n. 14. Quomodo cum profanis hominibus. n. 15. Exempla hominum, quibus maxima delectationi erat loqui de divinis. n. 8. V. Conversatio. Sermones. Lucretius à timore æternorum in orco cruciatuum inducitur ad eorum fidem repudiandam. p. 2. c. 28. n. 8. Ludovicus à Ponte quam studiosus fuerit, occultandi suas corporis aegritudines. A. c. 6. n. 9. S. Lupus Episcopus referari Attilæ portas urbis jubet, cum audisset eum DEI flagellum esse. p. 2. c. 34. n. 3. Lysimachus aquæ haustum regni, & libertatis pretio emit. p. 1. c. 13. n. 23.

M.

INDEX

M.

- Machinae militares Demetrii artis suae aspectu deletabant etiam hostes. p. 1. c. 29. n. 7.*
- Magnitudo alia corporea, alia spiritualis, & quod sit earum discrimen. p. 1. c. 19. n. 1.*
- Magnitudo vera, & absoluta non nisi infinito convenit. p. 2. c. 2. n. 1.*
- Manè primo Orationi vacandum. p. 2. c. 18. n. 3.*
- Margaritae in maris fundo ortae aliis candidiores. p. 3. c. 29. n. 10. Earum piscatores, capta omnium duce, & Regina, facile reliquis potiuntur. p. 2. c. 8. n. 7.*
- MARIA Virgo DEI Parens, quantum, & quomodo à nobis debeat, DEI respectu coli, & amari. p. 3. c. 12. n. 9. 10. A. c. 10. n. 10.*
- Marius Tiberii Caesaris familiaris, in argumentum potentiae uno die everti domum cujusdam jubet, ac postridie novam extrui. p. 1. c. 21. n. 11.*
- Meditatio rerum divinarum necessaria ad spiritua-
lem profectum. A. c. 10. n. 2. p. 2. c. 18. n. 1.
Exempla mirabilis constantiae in ejus usu. p. 2. c. 18. n. 1. Quantum temporis quotidie tribuen-
dum ei sit. n. 2. Quae pars diei maxime illi con-
veniat. n. 3. Quem locum, & situm corporis
exigat. n. 4. 5. Num praeparatio ad eam insti-
tuenda sit, & qualis. n. 8. Quenam esse possit
ejus*

R E R U M.

ejus materia. n. 9. 10. Qua ratione, & methodo in ea uti oporteat. n. 11. 12. 13. 14. 15. Quomodo peragi ab hominibus queat, qui seu invaletudine, seu perturbatione animi, seu interiori alio vitio minus idonei ad eam sunt. n. 16. 17. 18. A. c. 6. n. 3. 4. Ejus methodus hic proposita haud dici potest affectata, nimisque artificiosa, & simplicitati amoris divini contraria. p. 2. c. 18. n. 19. 20. Debemus in ea nos comparare ad illum diem sanctè exigendum. n. 10. A. c. 8. n. 3. 4. 5.

Meditatio peculiaris, repetenda quotidie ab hominibus, qui conjunctioni cum DEO student: circa id, quod DEUS est, quidque res creatæ & sint per se ipsas, & per conjunctionem cum eo esse possint. p. 2. c. 19.

Memoria DEI per totum diem quàm sit justa, & utilis. p. 2. c. 16. n. 2. Commendatissima in sacris Literis. n. 3. Amanti DEUM facilis. n. 4. 5. 6. Duplex modus eam usurpandi, nimirum vel continenter certo, & prolixiori tempore, vel per actus breves, & identidem repetitos. n. 7. Uterque consentaneus amanti DEUM, & necessarius fovendæ charitati. n. 8. Secundus potest citra laborem continuari per totum diem. n. 9. Unde videtur primo fructuosior. n. 10. & debet ab omnibus continenter exerceri per varios actus, partim intellectûs, partim voluntatis. n. 11. 12. 13.

Y

Men-

INDEX

- Mendicatio non debet reprehendi in hominibus Euan-
gelicam paupertatem professis. p. 3. c. 21. n. 7.*
- Meritum operum externorum non aliunde provenit,
quàm ab actibus voluntatis. p. 3. c. 9. n. 3. 4. 5.*
- Meritum. V. Difficultas.*
- Methodus optima in virtutibus est progredi ab exer-
citiis facilibus ad difficilia. p. 2. c. 1. n. 5.*
- Mors à sanctis viris ardentissimè expetita, ceu janua
ad visionem DEI. p. 2. c. 21. n. 2. 9. Quàm ju-
sta fuerint hæc eorum desideria. n. 3. 4. 5. Non
tangi illis indicium est parvi amoris erga Deum,
imò & erga se ipsum. n. 6. Quàm mirum sit
Christiano homini displicere transitum à mortali
hoc exilio ad cælestem patriam. n. 7. animadver-
sis præsertim nostris hujus vitæ ærumnis. n. 8.
Quibus modis, atque affectibus possimus exercere
desiderium tam felicitis transitûs. n. 10. 11.*
- Mors suapte naturâ est objectum triste, sed jucun-
dum, si spectetur, ut transitus ad æternam beati-
tudinem. p. 2. c. 22. n. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 12. Velle
ejus dilationem videtur esse aliquo modo irratio-
nabilius, quàm nolle eam unquam obire. n. 7.
Considerata secundùm naturales suas conditio-
nes, seu præviæ infirmitatis, seu separationis a-
nimæ à corpore, seu miseri statûs, in quo corpus
relinquit, non ejusmodi est, ut timeri multùm
debeat. Unde & ab ethnicis amata potius, quàm
for-*

R E R U M.

formidata est. n. 8. 9. 10. 11. Num terribilis sit, ratione colluctationis cum dæmone, & divini judicii. c. 23. n. 1. 2. Terribilis est impiis, quamdiu esse tales pergunt. n. 3. At non etiam DEI servis, qui possunt se existimare ad eam satis paratos. n. 4. 5. Neque justas habent causas timendi infelicem exitū, seu ratione extremæ dimicationis cum dæmone, seu divini judicii. n. 6. 7. 8. 9. Quod si nonnulli Sanctorum eam expectarunt trepidi, plures illorum sunt, qui eam cum gaudio excepere. n. 10. 11. Et talis rationibus rite perpensis, videtur debere esse, quisquis studiosè DEO servit, cum majores hic sperandi, quam timendi habeat causas. n. 12. 13. 14. 15. Neque rationis sat suppetit, cur differri sibi mortem cupiat, vel ex purgatorii metu, vel quod in præsens non satis sibi ad illam videatur paratus. c. 24. n. 2. 3. 4. 5. Imò est, cur quàm primùm eà optet defungi, tum peccatorum causâ, à quibus dein patrandis liber omnino erit; tum majoris perfectionis, qua solutus à corpore DEUM amabit in cælesti patria. n. 7. 8. Num optari justè possit mortis dilatio, sive absolvendi causâ alicujus operis, ad DEI gloriam, & animarum salutem spectandi; sive ampliora merita, & beatitudinis æternæ lucra acquirendi. n. 6. 7. 8. 9. 10. 11.,

Mortificatio, necessaria ad perfectionem, & amo-

I N D E X

- rem DEI. p. 3. c. 20. A. c. 7. n. 1. Debet in omnibus queri, & amari. A. c. 7. n. 13.*
- Mortificatio corporis ab omnibus sanctis viris usurpata. p. 3. c. 22. n. 3. Necessaria ad perfectionem vitæ spiritualis. n. 4. 5. 6. 7. Non solis tyronibus convenit. n. 8. 9. Incitamenta, quæ ad eam suggerit DEI amor. n. 10. 11. 12. 13. Debet esse moderata, & intra quem modum. c. 23. n. 1. usque ad 7. Modi peculiare eam exercendi. n. 7. 8. & sequ. A. c. 7. n. 3. 4. 5. 6. Pertinet ad eam parvi corpus facere, illiusque molestias. A. c. 6. n. 2. Itèm gaudere de ipsius infirmitatibus. n. 7. 11. neque aut has aliis aperire, commiserationis referendæ gratiâ; aut earum solatia, & levamenta sinè gravi necessitate querere. n. 9. 10. 11. V. Corpus.*
- Mortificatio voluntatis propriæ necessaria viro solidè spirituali. p. 3. c. 24. n. 7. 8. Locum præcipuè habet in rebus minutis, & indifferentibus. n. 13. 15. Non potest perfecta esse sinè obedientiâ. n. 17. Illius praxis. n. 10. 11. & sequ. A. c. 7. n. 8. V. Voluntas propria.*
- Mortificatio intellectûs quàm sit necessaria, in quo posita, & quo pacto exercenda. p. 3. c. 25. & A. c. 7. n. 9. 10. 11. 12. V. Cogitationes. Curiositas. Judicium proprium.*
- Mundi amatores, quàm solliciti sint de aucupanda ho-*

R E R U M.

hominum gratia. p. 2. c. 30. n. 3. 4. Quàmque inexplabili studio quærant bona præsentia. p. 3. c. 1. n. 9. 12. & c. 9. n. 6. Unde incitamentum, & exemplum licet servis DEI sumere circa sua divinæ amicitia, & bonorum cælestium studia. Ib.

Mutatio quotuplex sit. p. 1. c. 17. n. 2. Nequit se-
jungi ab aliqua imperfectione rei mutabilis. n. 3.
4. Qua de causa, & quibus in rebus delectabilis
sit. n. 5.

Mysteria, & judicia divina haud mirum videri nobis
debet, quòd nostræ mentis comprehensionem ex-
cedant: imò, quantò ea minùs percipimus, tantò
venerari magis debemus. p. 1. c. 14. n. 9. c. 16.
n. 21. 22. c. 20. n. 19.

N.

Necessaria voluit DEUS omnibus esse obvia. p. 1. c.
4. n. 2. Quantò quidque est magis necessarium,
tantò majoris pretii. c. 13. n. 23.

Nimietas. V. Immoderatio.

Nomina, ex rebus creatis sumpta, non satis DEUM
exprimunt. p. 1. c. 15. n. 16. Unde omnia af-
firmari simul, & negari de eo possunt. Ib. Quæ
maximè illi conveniunt, sunt Esse. c. 18. n. 1.
Bonum. n. 19. Omne, vel totum. n. 15.

Y 3

S. Non-

I N D E X

S. Nonnus Episcopus, quos animo sensus perceperit, ex aspectu feminae, summo artificio cultae, ornatæque. p. 2. c. 30. n. 4.

O.

Obediencia militum gratior Ducibus, quam egregia facinora. p. 3. c. 7. n. 16. Necessaria viris spiritualibus, imò unica via est, ad certò reperendam in omni re DEI voluntatem. n. 1. 2. 3. 4. 13. 14. 16. Cùm sinè illa neque nostro iudicio, neque aliorum consilio, neque per ipsam orationem dignoscere certò possimus, quid maximè à nobis DEUS velit. n. 5. 6. 7. Quare, qui DEUM amat, fieri non potest, quin eam complectatur. n. 8. 10. 11. 12. Quàm excellens divini amoris exercitium sit, secundùm eam in omnibus vivere. n. 9. 21. 22. 23. Neque obstat, quòd sub ejus legibus sæpe non licet tam acriter in corpus sævire, tamque diu contemplationi vacare, quam quis cateroqui vellet. Præstantius quippe est perfectè obedire, quam divina contemplari, & corpus affligere. n. 15. 16. 17. 18. 19. 20. Quænam sit forma, & ratio perfectæ obedientiæ. n. 21, 22. 23. Præclara ejus exempla. p. 3. c. 8.

Obediencia nequit tam exactè in domo propria, quam in religiosis cœnobiis exerceri. p. 3. c. 7. n. 10.

R E R U M.

13. 14. *Reddit tuta, & utilia, quæ alioquin talia non essent. p. 3. c. 24. n. 16. Sinè illa nequit haberi mortificatio, suis omnibus numeris absoluta. n. 17.*

Occasiones peccandi quàm noxiæ, & vitandæ. p. 2. c. 29. n. 8. 9. 10. 11. 12. 13. Major fortitudo est illas fugere, quàm laceffere. n. 14. DEUS non auxiliatur temere in eas irruentibus. n. 15. Fugiendæ sunt, ex odio peccati, vel si certum sit, nihil noxiæ allaturas. n. 11. 16.

Occupationes profanæ debent relinquere justum tempus commentationi rerum divinarum. p. 1. c. 3. n. 6. A. c. 5. n. 3. Multa vitæ spirituali detrimenta solent asferre. A. c. 5. n. 1. Quando necessarie sunt, suffurandum est iis quotidie aliquid temporis, quod DEO uni impendatur: reliquo verò tempore iis vacandum, sed ità, ut DEO simul mens inhereat. n. 4. 5. Cavendum est, nè nimis multæ, & justo graviores suscipiantur. n. 6. 7. Nève prosper illarum exitus absolute, nimioque cum ardore cupiatur, sed cupiditate omnino subjecta voluntati divinæ. n. 8. 9. 10. 11. 12. Quomodo in omnibus externis actibus, & iis præsertim, qui vitæ necessarij, aut aliàs jucundi homini sunt, servanda sit pura, & tranquilla ad divinam voluntatem animi intentio: ità ut illorum exercitatio, expressa, & continua itèm

I N D E X

- fit exercitatio amoris divini, n. 13. 14. p. 3. c.*
11. n. 4. 5. & seq.
- Opera honesta non semper minoris meriti sunt, quia*
cum naturali aliquo renisu fiunt. p. 3. c. 24. n. 7.
coram aliis minùs difficilia sentiuntur. c. 31. n.
18. Nulla est homini justa ratio de iis gloriandi. c.
26. n. 14. Nunquam negligenda, sed studiosis-
simè potius aucupanda est eorum occasio. A. c. 3.
n. 9. 10. 11. 12. Debent fieri cum alacritate, n.
15. cùmque omni perfectione, tam morali, quàm
physica. n. 16. & sequ. Unde possit dignosci,
num respectu hominum fiant? c. 4. n. 11. 12. De
præparatione ad ea, priùsquam suscipiantur. c. 8.
n. 7. 8. 9. deque eorum examine, postquam per-
acta sunt. n. 10. 11. Indicia, & argumenta
sunt solidæ charitatis, p. 3. c. 1. n. 1. 4. 5. Vide
etiam Actus boni.
- Opera præstantiam, & virtutem opificis produnt. p.*
1. c. 9. n. 1.
- Oratio tunc perfectissima, cùm non advertimus nos*
orare. p. 2. c. 16. n. 1.
- Oratio necessaria ad obtinendam DEI opem. p. 1. c.*
5. n. 4. Ut sit efficax, debet esse humilis, confi-
dens, & fervida. n. 5. 6. & sequ. Nisi orans
pro sua parte, quod potest, ad effectum illius agat,
eam irritam reddit. c. 7. n. 2. 3. 4. Utilis per
se est, vel citra impetrationem. c. 25. n. 17. 18.
Un-

R E R U M

Unde beneficentior se DEUS prodit, eam exigendo, quam si absque illa nobis benefaceret. lb. & n. 19. 20. 21. Per ipsam tuti sumus à peccando. p. 1. c. 25. n. 15. p. 2. c. 12. n. 2. 3. 4. 5. 6. Tutamen animæ est contra omnia pericula. p. 2. c. 29. n. 7.

Oratio, quæ voce exprimitur, mentis attentionem necessariò exigit. p. 2. c. 18. n. 6. Non debet esse prolixior, quam ut possit peragi cum pio animi sensu. n. 7.

Oratio. V. Meditatio.

Origenis miser lapsus. p. 2. c. 12. n. 1.

P.

Paphnutius Martyr vexando sponte corpori assuetus, propositos sibi à Tyranno cruciatus deridet. p. 3. c. 22. n. 9.

Pati non est per se ipsum desiderabile. p. 2. c. 31. n. 11. 12.

Patientia injuriarum facilis homini, ad perfectam mortificationem incumbenti. p. 3. c. 15. n. 10. itémque ei, qui ad eas rite excipiendas solerti prævisione se comparat. n. 11. & p. 2. c. 18. n. 14.

Paupertas Evangelica magnopere utilis ad perfectum DEI amorem; digna proinde, ut, quisquis huic studet, illam querat. p. 3. c. 21. n. 1. 2. 3. ne-

Y 5

que

I N D E X

que obstant seu exempla sanctorum divitiis affluentium. n. 5. Seu facultas, quam hæc suppeditant, opitulandi egenis. n. 6. Seu necessitas, quam affert paupertas, victum quærendi, mendicando, aut laboribus mechanicis. n. 7. Et apud Ethnicos in pretio, & amore fuit. n. 2. Quàm perfectè à viris religiosis servanda sit: de quæ nonnullorum ex iisdem circa eam laxitate. n. 8. 9. & sequ. A. c. 7. n. 2.

Peccata præterita debent identidem in memoriam revocari, & desleri: ita tamen, ut eorum memoria non sit nimis assidua, nec dolor inquietus, sed conceptus potissimum ex DEI amore, & conjunctus cum lætitia de præsentis divinæ gratiæ statu: qualis non impedit amicam cum DEO familiaritatem. p. 2. c. 13. n. 11. 12. 13. V. Pœnitentia.

Peccata gravis occulta non solent reperiri in anima, quæ intimæ cum DEO conjunctioni studet. p. 2. c. 11. n. 14.

Peccatum commissum, quanto dolore afficere hominem debeat. p. 2. c. 27. n. 2. 3. 4. 5. V. Dolor de peccatis.

Peccati cujusvis narratio, vel mentio nunquam audienda sine horrore, & ægritudine animi. p. 2. c. 26. n. 7.

Peccatum capitale plùs quovis malo vitandum. p. 3. c. 3. n. 6. 7. 8. tantòque odio prosequendum, ut

res

R E R U M.

res portentosa, & penè impossibilis videatur, illud unquam admittere. p. 2. c. 28. n. 1. Nemo tamen omnino ab eo tutus. c. 12. n. 1. & c. 28. n. 11. Ab iis faciliùs vitatur, à quibus magis timetur. c. 29. n. 1. Præsidia contra ipsum sunt, pluries quotidie instaurare illius fugiendi propositum. n. 2. Virtuti suæ quantum ad hoc, minimum fidere. n. 3. 4. 5. 6. DEI auxilium sæpe invocare. n. 7. Occasiones illius fugere. n. 8. usque ad 17. Tentationesque fortiter repellere. n. 17. & sequ.

Peccatum veniale DEI amicitiam non minuit. p. 2. c. 10. n. 7. Si tamen affectus erga illud maneat; charitatem valde tepefacit. n. 8. Ab anima DEUM amante pœnali quovis malo horreri graviùs debet. p. 3. c. 4. n. 1. 6. 7. Quàm atrocibus pœnis luatur post mortem, n. 2. 3. 4. 7. Reddit animam minùs gratam DEI oculis. p. 2. c. 30. n. 5. Nonnulli ex DEI servis voto sese obstrinxere, nunquam illud patrandi. p. 3. c. 4. n. 8. Quibus modis cavendum sit. Ibid. n. 9. & p. 2. c. 30. n. 7. 9. Statim ab eo resurgendum est, novaque, & majori cum alacritate repetendum vitæ sanctioris curriculum. p. 2. c. 30. n. 10. p. 3. c. 4. n. 9.

Peccati originalis reliquiæ, scilicet propensiones ad malum, utiles nobis ad vitam æternam sunt, ratio-

tio-

I N D E X

- tionem tum humilitatis, quam fovent; tum majoris meriti, cujus occasionem præbent: & si peccandi periculo nos objiciunt, certam in oratione habemus, incolumes indè evadendi rationem. p. 1. c. 25. n. 11. 12. 13. 14. 15.*
- Perfectio interior non potest, quantum ad substantiam ab ullo nobis casu intercludi. p. 2. c. 34. n. 4. Consistit in faciendis, quæ à nobis DEUS petit. 1b. Non omnibus à DEO æqualis tribuitur, neque majorem affectare nos debemus, quàm quæ nobis destinata ab eo est. n. 4. 5. 6.*
- Perfæ nefas ducebant loqui, quod esset vetitum fieri. p. 2. c. 26. n. 7. Retinebant sibi in sacrificiis totam victimam, solam à Diis existimantes immolatae pecudis animam peti. p. 3. c. 22. n. 6.*
- Perseverantia in DEI gratia usque ad mortem, ut certò obtineatur, non aliquoties, sed assidue ab eo est petenda. p. 2. c. 12. n. 10. 11. Neque ad illius sic petitiæ minuendam fiduciam, quidquam valent sive exiguus Electorum numerus, seu difficultates æternæ consequendæ salutis, seu altitudo judiciorum DEI, seu prædestinationis arcanum. n. 16. 17. 18. 19. 20.*
- Philosophi veteres, quàm acri studio ad scientias sibi comparandas incumberent. p. 1. c. 3. n. 8. Quàm foedè hallucinati sint circa res divinas. c. 4. n. 4. & c. 16. n. 6.*

Pho-

R E R U M.

Phocion repudiat munera Alexandri Macedonis, egregiam rationem sui illius repudii asserens. p. 3. c. 21. n. 2.

Pœnitentia duorum diversa, altera merè tristis; altera hilaritate permixta. p. 2. c. 13. n. 13.

Potentia consistit in efficiendo magna per se ipsum. p. 1. c. 21. n. 13.

Potentia DEI in sola ejus voluntate consistit. p. 1. c. 17. n. 8. c. 21. n. 8. 12. 15. Quàm sit immensa, ex magnitudine suorum operum naturalium. c. 21. n. 1. 2. ex actionibus prodigiosis, & supra vires naturæ. n. 3. ex multitudine suorum effectuum. n. 4. ex eo, quòd pertineat, ad quidquid est possibile. n. 5. 6. 7. 8. 9. ex summa operandi velocitate, & facilitate. n. 10. 11. 12. ex eo, quòd nullo adjutore, nullisque instrumentis, ac nè materia quidem indigeat. n. 13. 14. 15. ac demum ex eo, quòd nihil sit, præter ipsam ejus essentiam. n. 16. Quàm nihil ad eam sit humana omnis potentia. n. 17.

Prædestinatio, & salus nostra minùs tuta esset, si à nobis duntaxat, nullaque ex parte à DEO penderet. p. 2. c. 31. n. 5.

Præsentia DEI ubique per essentiam à cunctis hominibus ex naturæ instinctu creditur. p. 1. c. 19. n. 5.

Præsentia DEI ab iis, qui eum amant, continuè præ oculis habenda est. p. 2. c. 17. n. 1. Quàm eximi-

mi-

I N D E X

- mios fructus sic assidue cogitata afferat. n. 2. 3. 4. 8. A. c. 2. n. 16. Quam sit delectabilis. p. 2. c. 17. n. 8. Modus, totum diem in ea perdurandi. n. 5. 6. 7. A. c. 2. n. 13. & sequ. Neque occupationes externae ab illa avocant, si nequam ex cupiditate terrena, sed ex DEI amore obeantur. p. 2. c. 17. n. 9. 10. Quomodo continuari toto die ab infirmis, & aegrotantibus queat. A. c. 6. n. 5.*
- Principes, qui haud passi sunt se pingi, & laudari, nisi ab eximiis artificibus. p. 1. c. 12. n. 8. Minime ferunt subditos familiariter secum agere. p. 2. c. 9. n. 3. Quanto majores sunt, tanto minus periclitantur contemni, si aliquid de sua majestate remiserint. Ibid.*
- Proposita voluntatis in meditatione non debent esse universalia, sed descendere ad actus peculiare, qui in genere suo continentur. p. 2. c. 18. n. 14. V. Constantia.*
- Providentia DEI, qua efficit, ut homines, dum suam quisque rem agit, & curat, sibi invicem opitulentur, ac serviant. p. 1. c. 23. n. 12. quaque eosdem ad salutem aeternam, non per se ipsum, sed per alios homines dirigit. p. 3. c. 7. n. 1. 2. 3.*
- Pulchritudo quid sit, & quomodo pulchrum à bono differat. p. 1. c. 27. n. 2. Unicum est amoris pure benevoli objectum. n. 3. Quanti aestimerur
ab*

R E R U M

ab hominibus, quantámque vim habeat, eorum animos sibi subjiciendi. n. 4. 5. Quid, & quotuplex sit pulchritudo sensibilis. n. 7. In nullo alio corpore major reperitur, quám in humano. Ib. Præter pulchritudinem corpoream alia existit longè æstimabilior, nimirum spiritualis. n. 8. Licet hæc minori sit in pretio apud hominum vulgus, quia minùs cognita. n. 9. Ostenditur major illius excellentia. n. 10. 11. Soli ex sensibus, qui minùs materiales sunt, visus nempe, & auditus delectantur pulchro. n. 12. Quomodo pulchritudo corporea, & spiritualis in idem genus conveniant, quæque hujus generis sit definitio. n. 14. usque ad 20. Pulchritudo spiritualis non minùs proprie, quám sensibilis est pulchritudo. n. 15. Sed nequit à nobis, nisi admodum imperfectè intelligi. n. 20. Pulchritudo DEI omnem aliam infinitè excedit. p. 1. c. 28. quia DEUS est causa effectrix, & idea insuper totius pulchri, tam existentis, quám possibilis. n. 2. 3. 4. 5. 6. ideóque non solùm pulcher, sed purissima etiam pulchritudo. n. 7. 8. 9. Prærogativæ singulares divinæ pulchritudinis, nimirum quòd sit immutabilis, & semper eadem. n. 10. Quòd integra, & omnimoda, sinè ullo vel deformis contagio, vel pulchri defectu. n. 11. Quòd intima DEI essentia, & idem cum ipsa, nulliúsque artificii,

I N D E X

ficii, & adscititii ornamenti egens. n. 12. Quid denique redundans, seq̄ foràs inexhausto gurgite effundens. n. 13. unde apparet summa illius inter omnes alias præstantia. n. 14. Colligitur quoque hæc ejus præstantia ex effectis, quæ producit in suis spectatoribus, summo scilicet gaudio, & amore. c. 29. n. 1. Quàm immensum sit illud gaudium. n. 2. 3. 4. 5. 6. Quàm incomparabilis etiam ille amor, n. 7. 8. Hic porro à nobis erga illam amor jam nunc est inchoandus: quamvis enim non nisi admodum confuse eam concipiamus, possumus tamen gradatim per pulchra creata ascendendo, splendidam illius notitiam concipere. n. 9. 10. 11. 12. Quanti referat mentem assuescere, ut DEUM sibi representet sub hac aded amabili specie: quique affectus ardentissimi, & purissimi erga ipsum amoris extali representatione extituri in animo sint. n. 13. & sequ.

Pulchritudo materialis valde imperfecta: quia corruptioni obnoxia, nunquam pura ab omni turpitudine, non intima, & naturalis rei pulchræ, indigensque propterea artificii, & fucis. p. 1. c. 28. n. 10. 11. 12.

Purgatio mali necessaria ad introductionem boni. p. 3. c. 10, n. 7. 8. 11. 12.

Purgatorii pœna omnibus præsentis vitæ pœnis atrocior:

R E R U M.

tior. p. 3. c. 4. n. 2. Peculiariter ibi torquen-
tur, qui viventes neglexerunt, caelestem beatitu-
dinem desiderare. p. 2. c. 21. n. 7.

Puritas à terrenis affectibus necessaria ad DEUM
cognoscendum. p. 1. c. 6. n. 6. usque ad 8. Va-
rii ejus gradus n. 8.

Pyramis Ægypti annis viginti extructa à trecentis se-
xaginta fabricatorum millibus. p. 1. c. 21. n. 13.

Pyrrhus Epiri Rex, recentium semper bellorum a-
vidus. p. 3. c. 1. n. 12. Aquila vocatus à mili-
tibus; illos, suas esse alas dicit. p. 1. c. 21. n. 13.
Interrogatus de quæstione leviori, quam ut sibi
esset proponenda, respondit extra rem. p. 2. c.
20. n. 15.

Pythagoras, primus omnium respuit nomen Sapien-
tis, Philosophum se vocari malens. p. 1. c. 20. n.
14. Ex vestigio pedis Herculei, totius corporis
proceritatem arguit: uti Thales Milesius ex Py-
ramidis umbra illius altitudinem. p. 1. c. 12. n. 1.

R.

Raritas non auget solidum, intimumque rerum pre-
tium. p. 2. c. 4. n. 7.

Ratio certior est bene, & melius operandi regula,
quam exempla sanctorum hominum. p. 2. c. 14.
n. 2.

Z

Re-

I N D E X

- Religionis exteriores ritus eatenus usurpandi sunt ; quatenus ad interiorum pietatis sensum conducunt. p. 2. c. 18. n. 5. Ut frequententur, & majori in usu sint ; præstat eos instituire vulgè faciles, quàm sumptuosos, & splendidos. Ibid.*
- Renovatio interioris hominis necessaria ad spiritua- lem profectum, quoties, & quomodo institu- enda. A. c. 9.*
- Reprobi non DEI voluntate, sed suâ ipsorum culpâ sunt tales. p. 2. c. 34. n. 8. Nemini re- velari à DEO potest absoluta sui reprobatio. n. 9. Falsò sibi revelatam à dæmone, angelum lucis mentiente, quàm eximia cum approbatio- ne voluntatis divinæ Monachus exceperit. n. 10.*
- Respectus humani, quantum animæ obsint. A. c. 4. n. 6. Ratio eorum vim superandi n. 7. usque ad 14.*
- Reverentia summa debetur DEO à nobis. p. 2. c. 6. tum propter infinitam illius naturæ excellen- tiam. n. 1. 2. 3. 4. tum ratione absolutissimi do- minii, quod supra nos, & supra omnes creatas res obtinet. n. 5. tum ob plenissimam suam quo- vis nos bonorum, vel malorum genere afficiendi potestatem. n. 6. Quanta cum animi submis- sione versari coram eo debeamus, quantumque cavere ab omni actu, unde ille irritari contra nos posset. n. 7. 8. Temeritas eorum, qui tam ju- stam*

R E R U M.

stam reverentiam ei negant, freti bonitate, qua se offendentibus pluries ignoscit. n. 8. 9. Reverentia erga DEUM, quantacunque sit, amicam, & familiarem cum eo consuetudinem non excludit. p. 2. c. 13. n. 2. 3. 4. 5.

S.

Sancti viri non sunt imitandi, ubi fuere minus perfecti. p. 3. c. 7. n. 11. Diversi ab invicem in ratione DEO serviendi. p. 2. c. 13. n. 1. Vide Exempla.

Sanitas corporis saepe firmior in hominibus, qui non nimis anxie illi student. p. 3. c. 23. n. 2.

Sapiens semper insipientibus dominatur. p. 1. c. 22. n. 8.

Sapientia DEI infinita, quia amplectitur omnia, quae sciri possunt. p. 1. c. 20. n. 2. usque ad 10. Infinita item, ratione modi, quo cognoscit objecta, nempe omnia unico obtutu: qui, cum non distinguatur a divina Essentia, nihil illa minus est necessarius, aeternus, immutabilis, & semper existens. n. 10. 11. 12. 13. 14. Sapientia practica, sive ars DEI, ultra omnem modum mirabilis, sive spectentur tot, tamque ingeniosae, quas continet, rerum omnium, qua creatarum,

I N D E X

quã creabilium idea. n. 15. sive ordo tam har-
 monicus, tam stabilis, quo mundum dispesuit. n.
 16. sive facilitas, qua singula, & omnia, in eo
 assiduè evenientia administrat. n. 17. seu deni-
 que rerum humanarum regimen, quo efficit, ut
 ipsamet hominum improbitas, liberè agendo, &
 peccando, consiliis suis famuletur. n. 18. Quòd
 si in hoc regimine quorundam decretorum ipsius
 æquitatem non satis perspiciamus; non debet id
 nobis mirum videri, neque obstare, quò minùs re-
 ctissima esse illa credamus. n. 19. Quanta hæc
 illius sit sapientia, quàmque immenso intervallo
 omnem aliam transcendat. n. 14. 20. 21. 22.

Scientia naturæ instinctu ab omnibus in pretio ha-
 betur, & quæritur. p. 1. c. 1 n. 1. 2. idque tan-
 tò magis, quantò ejus objectum vel est nobilius,
 vel extraordinarium, & mirum, vel ad nos ma-
 gis pertinens, vel scitu utilius. n. 4. 5. 6. 7.
 Nemo minùs arbitratur se scire, quàm qui do-
 ctissimus. p. 3. c. 26. n. 9.

Scientia DEI. V. Cognitio DEI.

Scientia profana minimi pretii est, præ scientia, &
 charitate divina. p. 3. c. 25. n. 13.

Sermones piæ, & spirituales simplicium hominum
 etiam doctos, & graves viros movent. p. 2. c.
 20. n. 13. Quomodo institui possint, ac debeant
 cum

R E R U M.

cum profanis hominibus, n. 10. 15. Urites non
audientibus solummodo, sed iis etiam, à quibus
habentur n. 14. V. Loqui de DEO.

Servitus DEI omnem terrenam dignitatem tran-
scendit, tum honore, tum fructu. p. 2. c. 3. n. 2.
usque ad 8. Quantum DEUS præstet benigni-
tate quibusvis mortalibus Dominis, unde ejus
servitus amari meretur, plus ipsa libertate, &
dominio. n. 8. Nemo felicior, & nobilior pu-
tandus, quam qui ipsi famulatur. n. 9. & sequ.
Servus, assumpto Domini habitu, quærentibus illum
ad necem, pro eo trucidandum se præbet. p. 1.
c. 24. n. 10.

Severus Septimius animadvertit in plebejum homi-
nem, quòd familiarius secum egisset. p. 2. c. 9.
n. 3.

S. Simeon Stylites initio vitæ spiritualis pluries sibi
præcipi audit, ut altius fodiat. p. 3. c. 1. n. 9.
Fusus è sua columna descendere, promptum se
exhibet ad illico obsequendum c. 7. n. 17.

Simonides, interrogatus à Rege Hierone, quid esset
DEUS? quo pacto responderit. p. 1. c. 16. n. 5.

Socrates, quam certo animo honestatem vitæ ante-
tulit. p. 3. c. 5. n. 8. Non indiget Pædagogo in
pueritia. p. 2. c. 16. n. 1. Diem mortis pro se-
sto die habet. c. 22. n. 11. Quomodo naturæ ap-

INDEX

- petitus represserit. p. 3. c. 24. n. 13.*
Solventum vincit in certamine de spoliando viatore.
p. 2. c. 28. n. 3.
Spartani certo quotannis die, moris tantum gratiam
servos verberabant. p. 3. c. 22. n. 3.
Spacia trium generum, nempe creata, increata, &
imaginaria. p. 1. c. 19. n. 11.
B. Stanislaus linquitur animo, cum sermones pa-
rum castos audit. p. 2. c. 29. n. 16.
Stephanus Abbas mirae charitatis erga eos, à quibus
laedebatur. p. 3. c. 15. n. 10.
Superbia unde sit vitium adeò detestabile. p. 1. c. 13.
n. 24. Est vitium à vana gloria distinctum. p.
3. c. 28. n. 1. Multum animae obest, divinòq; amorè
adversatur. c. 26. n. 1. 2. DE O injuriosa, ideò-
que specialiter eidem exosa. n. 7. & p. 2. c. 29.
n. 3. 4. 5. 6.

T.

- Temperantia sine mortificatione non sufficit ad in-*
ordinatam voluptatum cupiditatem vincendam.
p. 3. c. 22. n. 4.
Templum Dianae Ephesiae aedificatum à tota Asia an-
nis ducentis viginti. p. 1. c. 21. n. 11.
Tentationes prosunt viriliter resistentibus. p. 1. c.

R E R U M.

25. n. 13. 14. p. 2. c. 29. n. 24. Culpâ non carint, quando eis occasio præbetur. p. 2. c. 29. n. 1. Quibus armis superandæ sint, nimirum obstando earum principis. n. 17. intuendo non præsentem peccati delectationem, sed amarus, & tristes, qui eam subsequuntur, effectus. n. 19. & retinendo inter illas generosam divinæ opis fiduciam. n. 24.

Tenationes contra DEUM, & articulos fidei melius superantur hilariter, & animoso contemptu. p. c. 29. n. 22.

Theobertus Rex Galliæ, quantam submissionem exhibuerit Monachis S. Benedicti. p. 2. c. 3. n. 5.

Tepe spiritualis, quot mala animæ afferat. A. c. 1. 1. 6. 7.

Timantes pictor plus semper intelligendum, quam idendum in suis tabulis præbet. p. 1. c. 11. n. 9.

Timor accipi sæpe solet in sensibus impropriis, secundum quos non affert tristitiam, nec opponitur amoris personæ, quæ timetur, ut facit in sensu proprio. p. 2. c. 13. n. 7. Timor anxius, & malis merè possibilibus, non solet concipi à viri prudentibus. c. 11. n. 18. Timor in bello tuticem à periculo hominem reddit, quibus subiacerper nimiam securitatem solet. c. 29. n. 1.

Timor DEI alius filialis, alius servilis. p. 2. c. 13.

I N D E X

- n. 8. Non convenit Sanctis, nisi in sensu improprio, & in quo non opponitur confidenti, lætæque amoris erga DEUM. n. 8. 9. 10. Timor DEI servilis, quando est nimius, meretur reprehendi: imò etiam in Atheismum aliquando, & DEI odium degenerat. c. 13. n. 7. 8. c. 28. n. 8. Timor anxius æternæ damnationis, non nisi propter absolutam, omnibûsque communem illius possibilitatem, repellendus potius à fidelibus DEI servis, quàm fovendus est. p. 2. c. 23. n. 5.
- Timores. V. Dubia.
- Tribulationes vitæ præsentis profunt nobis ad vitam æternam, ideòque inter DEI beneficia verus, quàm pœnas recenseri merentur. p. 1. c. 25. n. 8. 9. 10.
- Tribunal Casti Prætoris Romani, severitatis causâ appellatum vulgò, scopulus reorum. p. 2. c. 23. n. 12.
- Tristitia nocet corpori, & animæ. p. 2. c. 15. n. 4. 5. 6. 8. Cùm à sacris Literis commendatur in quo sensu accipienda sit. n. 2. 11. Laudabilis est, cùm pro objecto habet seu crimina, quæ omnissimus, seu alienas miseras, seu nostram interris à DEO absentiam: in quibus tamen asibus solet temperari aliqua dulcedine, neque spiritali lætitiæ adversatur. n. 12. 13. Non dicitur tamen

R E R U M.

men etiam tunc esse immoderata, hoc est nimium sensibilis, & continua; sed locum identidem cedere aliis affectibus merè jucundis. n. 14. 15.

V.

Varietas. V. Mutatio.

Verba melius sæpe indicant hominis mores, quam facta. p. 2. c. 20. n. 3. Verborum officia supervacua inter veteres amicos. p. 2. c. 31. n. 3.

Veritates practicæ melius percipiuntur ab homine purioris vitæ, quàm acutioris ingenii. p. 1. c. 30. n. 7.

Virtus creandi caret omni termino, neque haberi potest circa unum effectum, quin simul habeatur circa quosvis alios possibiles. p. 1. c. 21. n. 8.

Virtus operandi, quò ad plures effectus porrigitur, eò magis excellit in modo agendi. p. 1. c. 21. n. 10. Quantò est major, tantò faciliùs, citiùsque operatur. n. 11. 12.

Visio DEI in celo, unde differat ab amicitia cum DEO in terris. p. 2. c. 5. n. 1. Quàm ineffabile gaudium Beatis afferat. p. 1. c. 29. n. 2. 3. 4. & p. 2. c. 5. n. 12. Nihil est, præ illa, quidquid facere, & pati possumus, ad illam merendam p. 1. c. 29. n. 5. DEUS non potest si-

I N D E X

- disimulatio suorum servorum præmium dare illi ma-*
ius. n. 6. Illius gaudium difficillimè intelligi po-
test à mundi amatoribus. p. 2. c. 5. n. 3. Pos-
sunt tamen ipsi quoque illud aliquo modo arguere
ex delectationibus corporeis sibi notis. n. 5. 8. 9.
10. 11. Duo fontes, unde illud gaudium pro-
fluit, infinita scilicet DEI pulchritudo, & bea-
titudo. n. 12. Quinam affectus excitari debeant
à tanto bono in hominibus, qui illud dignè esti-
mant: & excitati re ipsa sunt in sanctis viris.
n. 13. & sequ.
- Visto exterior non est necessaria ad amorem objecto-*
rum; sed potest suppleri per cognitionem aliunde
haustam. p. 1. c. 29. n. 9.
- Visus oculorum, quàm acutus, & perspicax fuerit in*
Lynceo. p. 1. c. 7. n. 1. item in Strabone. c. 20.
n. 8.
- Vita præsens tot miseris scatet, ut possit morte tri-*
stior videri. p. 2. c. 21. n. 8.
- Vita spiritualis gravior, & difficilior videtur eminus*
spectanti, quàm experienti. A. c. 1. n. 11. & c.
10. n. 15. Nè tota suæ longitudinis serie ani-
mmum terreat, prodest, non nisi particulatim eam
sibi proponere, & per dies singulos absque ulla fu-
turi cura illi operam dare. A. c. 10. n. 8.
- Vita prorsus ex DEO, & juxta DEUM, quàm*
fe-

R E R U M.

felix sit. A. c. I. n. 1. Refelluntur rationes, quæ multos ab illa avocant. n. 3. usque ad 14. Ratiocinatio efficacissima, qua potest unusquisque se incitare ad eam eligendam, & protinus ineundam. n. 14. 15. Quomodo nostra omnis tum interior, tum exterior vita possit esse usquequaque divina. c. 2. n. 1. Ut sit talis interior, nil debemus magnifacere, præter DEUM, & quæ ad DEUM spectant. n. 2. 3. neque affectibus moveri, nisi divinis. n. 4. usque ad 11. neque mentem occupare in cogitationibus terrenis. n. 11. 12. sed DEUM semper, & ubique præsentem intueri, cum eo de omnibus nostris rebus agendo. n. 13. & sequ. Ut verò exterior quoque vita nostra sit talis, debemus abstinere ab omni actu, qui displiceat, vel minùs placeat DEO. c. 3. n. 2. 3. 4. 5. & agere, quidquid ipse à nobis agi vel jubet, vel magis amat. n. 6. usque ad 14. ac demum, quidquid agimus, ex voluntate ipsi placendi agere, hilariter, & cum summa sedulitate, ac perfectione. n. 14. & sequ.

Universum non potuit fieri casu, & ex fortuito atomorum concursu. p. 1. c. 13. n. 11. 12. 13. 14. 15. Neque opus esse naturæ, nisi hæc intelligatur ut principium per se existens, & certa cum ratione operans. n. 16. 17. 18.

Ve.

I N D E X

Voluntas bona etiam sola aequivalet effectui: & quando id eveniat. p. 3. c. 9. n. 3. 4. 5.

Voluntas pura DEO placendi in nostris actibus sine ullo respectu humano est necessaria ad omnem ab iis inquietudinem, anxietatemque excludendam. A. c. 5. n. 4. 5. 8. & sequ. Quomodo possit in particulari quovis opere haberi. A. c. 3. n. 14. & p. 3. c. 11. & seq. & c. 17. n. 7. usque ad 15. V. Occupationes.

Voluntas DEI est primaria, & universalis rerum omnium natura. p. 1. c. 22. n. 5. In ipsa est omnis DEI operatio, virtus, & potentia. V. Potentia DEI. Voluntas DEI praeferrì à nobis debet cuiusvis nostro bono. p. 3. c. 5. n. 1. & sequ. Exempla memoranda eorum, qui eam ita amârunt n. 4. 5. Excellens animæ status, quæ illam sic semper suis quibusque rationibus praefert. n. 9. Voluntatem DEI semper, & ubique implere, summa totius perfectionis est. p. 3. c. 7. n. 9. 15. & sequ. Voluntatem DEI agnoscere non semper facile est, propter fraudes tum dæmonis, tum amoris proprii. p. 3. c. 6. n. 4. 6. 7. Quinam sit modus certissimus, eam ubique agnoscendi, n. 14. Voluntas DEI alia signi, & alia beneplaciti. p. 2. c. 32. n. 1.

Voluntas propria, in quo posita specialiter sit. p. 3.

R E R U M.

c. 24. n. 2. 3. 4. 5. 6. Quàm sit noxia, & amo-
ri divino contraria. n. 7. 8. Quantum labora-
verint sancti viri, ut eam tum ex suo, tum ex a-
lumnorum suorum spiritualium corde extirpa-
rent. n. 9. Voluntas propria non potest ab ullo
hominum semper expleri: & quando non exple-
tur, amatores suos perquam graviter cruciat. p.
3. c. 19. n. 9.

Voluptates animi majores sunt ex suo genere volupta-
tibus corporis. p. 3. c. 5. n. 6. 7. 8. 9. 10. Quan-
tam earum ubertatem in amica cum DEO con-
suetudine quidam illius servi gustarint. n. 9. Vo-
luptates corporis plus cruciant, quàm delectent.
p. 3. c. 19. n. 4. 5. Suo usu, & amore pluri-
mum animæ nocent. c. 22. n. 1. 2. 5.

Votum mirabile Didaci de Saura, faciendi semper,
quod perfectissimum esset, atque optimum. p. 3.
c. 5. n. 4.

Z.

Zelus divinæ gloriæ quàm ardens sit in sanctis. p. 2.
c. 26. n. 2. 3. 4. Quàm expertem amoris divini
se probet, qui eo caret. n. 5. Quatuor modi,
quibus potest exerceri: scilicet desiderando in-
crementa divinæ gloriæ, ac pro ipsis orando. n.
6.

I N D E X.

6. gaudendo de iisdem, & cum merore audiendo, videndoque eventus iis contrarios. n. 7. impediendo, quoad ejus fieri potest, peccata, & liberè corripiendo peccantes. n. 8. omnes demum in familiari sermone incitando ad DEI amorem, & obsequium. n. 9.
- Zelus immoderatus, & charitati contrarius, quando displicent prosperi improborum successus, deque eorundem poenis gaudetur. p. 3. c. 13. n. 10.
- Zeuxis quinque corporum pulchritudinem in una imagine collegit. p. 1. c. 28. n. 3.

F I N I S.

